

یادونو

پی

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

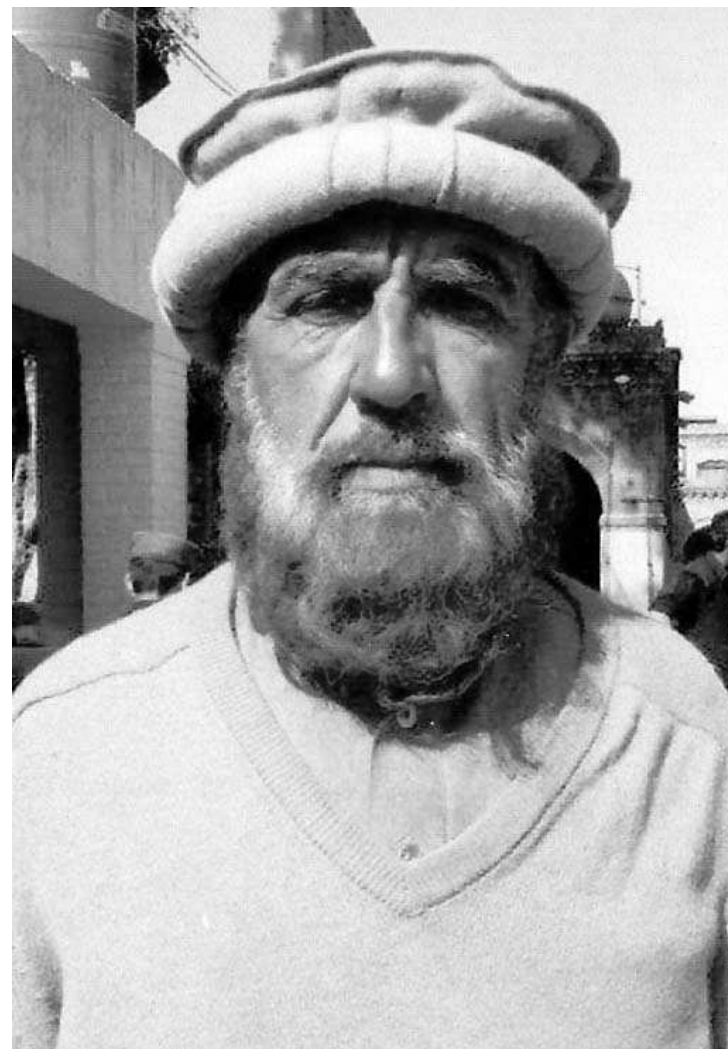
کتاب پڙندنه:

د کتاب نوم: ژوند د یادونو لاندې
لیکونکے: محمد طاهر عابد طائر
املا کره کتنه: طلبگار خوگیانی
زیر کتنه: پروفیسر اعجاز احمد
سرپاڼه: اسد گدون
چاپ کال: اکتوبر ۲۰۱۵ء
چاپ وار: لومړی
چاپ شمېر: ۵۰۰ ټوکه
کمپوز: امانی

Ketabton.com

د طائر

گپر شوم طائره! د وختونو لاندې
بس تېروم ژوند د یادونو لاندې

د سترگورپ کې سپری بوځي د وختونو شاته
خدايزده چې څه وي د ځينو تصويرونو شاته

سرېزه

اوس دې يادونه افسانې بنسکاري
داسې دستور د زمانې بنسکاري

دا شعر واقعي د کمال شعر دے، چې انسان وفات شي، نو يادونه يې افسانې جوړې شي. د خداى پاک نظام دے چې د دنيا مادي هر څېز لره زوال شته، ځکه چې الله پاک په خپل قرآن پاک کښې فرمايي: «هر يو زنده به يو ځل ضرور د مرگ مزه څکي» انسان مړ شي، خو ياد يې پاتې شي. ياد يو داسې شے دے چې دې لره زوال نشته. دا اتل خبره يا امر دے.

د دنيا هر څه به زارې شي
د جانان غمه په والله زړې پري نه

زه نه پوهېږم چې خپلې خبرې د کوم ځاي نه شروع کړم او په

تړون

د گران استاد ارواښاد ميا «نثارالدين صېب» په نوم چا چې خپل ټول ژوند تر آخري ساه پورې د علم د رڼا په خورولو کښې تېر کړه.

رڼا د مرگ په گودر نه ورکیري

د ژوند د تکمیل د ټولو نه لویه مرحله مرگ دے. مرگ انسان وژني هم او را ژوند ے کوي يې هم، څوک چې د ژوند د خیر د فلسفې سره شپې صبا کوي او د انسانیت د ارتقاء د تصور سره په لاره ځي مرگ يې هم نه شي وژلے.

دې مجموعه کښې بناغلی محمد طاهر عابد طائر هم د خپل قدر مند استاد «میانثارالدین صېب» د مقصدی ژوند او بې لوثه عمل خاکه په دغه بنیاد راپه ډاگه کوي چې:

مرنے والے مر تو جاتے ہیں فنا ہوتے نہیں

یہ حقیقت میں کبھی ہم سے جدا ہوتے نہیں

د بناغلی طائر دا کتاب ده مینې د هغه احساس غورځنگ دے چې ورك منظرونه، سپیڅلي رویے او ډوبېدونکې نندارې د نظرونه په آسانه سوزېدو ته نه پریرېدي.

بناغلی یو طرف ته د خپلې موضوع مادي حدونو او چوکاټونو نه تېښته نه ده کړې، نو بل اړخ ته یې د خپلو تجربو او فراستونو په تار کښې د خپل استاد د ریښتینو وصائفو ملغلرې امیل کړې دي او دا حقیقت یې راښکاره

کوم ځای یې خلاصې کړم. لنډه دا چې دا یو څو ماتې گودې خبرې خاطرې د خپل گران استاد میا نثارالدین صېب په یاد کښې لیکلي دي، ځکه چې د ژوند هېڅ څه پته نه لری. هسې نه چې مرگ تلوار وکړي او زه له دې څو خبرو نه محروم پاتې شم... په دې لیکلو کښې ما سره پوره پوره مدد د میاصېب ځوټے «میاعادل نثار صېب» کړے دے، چې د هغه زه ډېره مننه او شکریه ادا کوم او ورسره زما د کلاس ملگرو هم ډېره مننه چې ماته یې ددې خبرو لیکلو دپاره ډاډ راکړے دے. الله پاک دې د میاصېب روح ته خوشحالي ور نصیب کړي او د هغه په زامنو دې هم الله پاک خپل خصوصي رحم وکړي او خپل ټول ملگري او استاذان بناد او آباد غواړم.

په ډېر درنښت

محمد طاهر عابد طائر

کړې دے چې:

لطافت بے کثافت جلوہ پیدا کر نہیں سکتی
چمن زنگار ہے آئینہ باد بہاری کا

(غالب)

بناغله لیکونکے پہ دې راز پوهه دے چې د انسانیت معاشره د اقدارو، روایاتو، رسمونو او د انفرادي اجتماعي عادتونو نه دخپل وجود بنکلاگانې او ساه گانې اخلي او هم په دې باندې ژوند ۷ وي. مادي وجودونه فنا کيدے شي خو بنائسته رویے لازواله او دائمي وي. حکه خود تصويرونو د شخصي حوالو د يادولو سره سره هغه تصورات هم نه هيروي چې د تاريخ په هر پړاو ورته انساني معاشره پامتداره پاتي شوي ده. بناغله خاڪه نگار ډپر په هنر د خپل استاد داسې خوبيانې مخې ته راولي چې ديو انسان ژوند کښې راشي نو سترگې او ذهن يې د رڼا گانو او پلوشو په درياب ورگديدے شي. بناغلي طاهر عابد طائر د ژوند په داسې مرحله کښې دے چرته چې د سحر او ماښام په تعبیرونو کښې فکر تيروخي او نظر تندک کپري. ولي د خوشحالي زيرے دادے چې داسې نه شویدی او نه داسې احتمالاتو په تول کتاب کښې چرته پت پتونې کړی دی.

خاڪه نگاري او د خاڪې فن په پښتو نثر کښې په اردو کښې د مالگې برابر هم نه دے. حکه دا وئېل چې يار بناغله په دې

لې کښې ده چا د اثر لاندې دے. بې خايه دعوی ده. البته په اردو ژبه کښې فرحت الله (بيگ)، رشيد احمد صديقي، رضا همداني او فارغ بخاري د کمال خاڪې ليکلي دي، چې ذوق ورته په تماشا او فکر ورته گوته په خله دے. بيا هم د طائر خاڪې د ټولو نه په فرق محسوسيري. طائر د خپل استاد د شخصيت نه صرف داسې حوالې تصوير کړي چې پخپله ورته محبوبې دی بلکه داسې اړخونه يې هم د انخوړگري د منزلونو نه راتير کړي دي چې رنگ، نسل، جغرافيه او طبقاتي قدغنونو نه آزاد دی او دا سلسله د بناغلي محمد طاهر عابد طائر د آفاقي سوچ په ترتيبولو کښې بنيادي حيثيت لري. هيله لرلے کېدے شي چې دا بناغله به په راتلونکي ساعتونو کښې د هاغه ليکونکو او تخليق کونکو په قطار کښې په هخکه غړی او دريري کوم چې د قام تقديرونه بدلوي او د انسانيت نوې او رڼا تعبیرونه ويشي.

په ډپر درناوي

ډاکټر اظهار الله اظهار

صدر اردو خانگه

اسلاميه کالج يونيورستي پېښور

۱۵ نومبر ۲۰۱۵ء

سریزه

دنوي تهذيب په رڼا کښې چې خومره تيارې دي د هغې سيورے د ننني ژوند له سحر نه هم ښکاري او په ماښام کښې هم زمونږ معاشره په ډېره تېزۍ سره له بد تهذيبي سره مخامخ ده زمونږ تهذيب د شکست و ريخت يو داسې طوفان او سېلاب ته مخامخ دے چې هرڅه په کښې لاهو ښکاري او که چېرې د عقل خاوندانو او شعور مالکانو دې طوفان ته او دې سېلاب ته د علم و هنر، د عقل و شعور او د مذهب و تهذيب بند ونه تړلو نو خدای خبر چې زمونږ انجام به څه وي. دا د حقيقت يو مخ دی.

د حقيقت بل مخ؟ د حقيقت بل مخ همېشه موجود وو، کله تت او کله روښانه او حقيقت دا دے که يو طرفته په نوي کل کښې عملي، بد تهذيبي او بې ترتيبې ښکاري نو بل طرفته په نوي نسل کښې داسې ستوري هم شته چې د خپلو آثارو له کبله ځلنده ښکاري او د خپلې مطالعې مهذبې روپي او علمي وادبي هلو ځلونه د نوي سحر امید ښکاري.

محمد طاهر عابد طائر د ننني متضاد بيانيې او منظر نامې داسې ځوان قلمکار دے چې په خپل ورومبي اثر «ژوند د

یادونو لاندې» کښې نه صرف خپل هنر ښکاره کوي بلکه هغوي چې په کم خلوص او مینې سره د خپل گران استاد میانثارالدین صاحب ذکر او تذکره کړې بذات خود دا دیو رشد او مهذب شاگرد او د علم و ادب سره د بې کچې تعلق دیو طالبعلم قصه را وړاندې کوي. یو وخت وو چې په پښتو کښې نثر ډېر کم لیکلې کیدو خو اوس داسې نه ده هرڅو نن هم د نثر په مقابل کښې شعر، بې انتها لیکلې کيږي خو ورسره په څنگ کې تخلیقي او غیر تخلیقي ادبي نثر هم خپل وجود ښه دوران احساس ورکوي.

«ژوند د یادونو لاندې» د محمد طاهر عابد طائر لیک یو سوانحي خاکه ده چې ممدوح یې میانثارالدین صاحب دی. طائر د خپلې مشقې باوجود تر ډېره حده پورې په خپل لیک کښې کامیاب دے، دا ځکه وایم چې ماڅه چې دا مسوده ولوستله نو زه دیو داسې شخصیت نه پورا پورا آشنا شوم چې ما هیڅ نه پېژندو.

طائر په ډېره ساده ژبه کښې د میا صاحب کره وړه، حلیه د هغوی مشغله د هغوي تعلیم و تعلم سره شوق د ژبو او د ادبیاتو سره دهغوي مینه په ښه ډول سبق ښودل. د هغوی ذاتي زندگي او ډېرې خوبانيې او د هغوی هغه شفقت چې کوم د طالب علمانو دپاره عمومي وو، بیان او څرگنده کړے

ایک تاثر

مشتاق احمد یوسفی نے اپنی ایک تحریر میں ”یاد ماضی“ کے جزیرے میں رہنے والے شخص کے لیے کیا خوبصورت اور موزوں لفظ استعمال کیا ہے۔ یعنی ”یادش بخیر یا“ ذاتی طور پر میرا یہ خیال ہے کہ انگریزی کے لفظ (Nostalgic) کا اس سے بہتر ترجمہ ممکن نہیں۔ (ژوند د یادونو لاندی) بھی ایک ایسے ہی کسی ”یادش بخیر یے“ کی کتاب ہے۔ پشتو زبان اور اس کا ادب آج جس بلندی پر ہے۔ اگر ہم اُسے معیار اور پیمانہ بنا کر اس کتاب کا مطالعہ کریں گے تو یہ زیادتی ہوگی۔

لیکن اگر ہمارے پاس پیمانہ خلوص اور محبت ہے تو یہ کتاب اُس پیمانے پر ضرور پورا اترتی ہے محمد طاہر عابد طاہر نے اپنے استاد محترم ”میاں نثار الدین صاحب“ کو جن الفاظ میں خراج عقیدت پیش کیا ہے اور جس محبت اور خلوص سے پیش کیا ہے وہ آپ کو اس کتاب کی سطر سطر میں دکھائی دے گا۔ مصنف کی جواں سالی سے یہ اندازہ لگانا مشکل نہیں کہ اپنے استاد محترم سے ماضی بعید کا قصہ نہیں بلکہ چند سال ادھر کی بات ہے۔ اور یہ امر میرے لیے بجائے خود حد درجہ طمانیت اور تقویت کا باعث ہے۔ کہ (الحمد للہ) ہمارے اس معاشرے میں ایسے درد دل رکھنے والے اساتذہ اور ایسے عقیدت رکھنے والے شاگرد آج بھی موجود ہیں۔ کہنے

دے چے پُر تاثیرہ ہم دے او خوندور ہم۔ طائر خپل دے نثري لیک او لټون کبني تر خپله حده کامياب او کامران دے د هغوی دا تحریر نه یوازې د لوستلو قابل دے بلکه دا تحریر یې خپل استاد ته خراج تحسین هم دے، چې د کوم نه استاد او د شاگرد بې لټوڅه تعلق او د شاگرد په ذهن و قلب کبني د استاد لپاره موجود قدر او احترام موجزن بنکاري.

«ژوند د یادونو لاندی» کبني د قلم یو شو معصومي غلطیاني هم بنکاري خو زه امید لرم چې د طائر قلم به ان شاء الله داسې روان وي او که هغوی دا رنگ مطالعه، مشاهده او قلم سره خپل تړون او خپله وابستگی برقرار وساتله نو دوي به ډېر زر په پښتو ادب کبني خپل ځائے پیدا کړي.

ډاکټر تاج الدین تاجور

شعبه اردو،

گورنمنټ کالج پېښور

ژوند د یادونو لاندې

یادونه ښه وي او که بد، د انسان په لاشعور کښې پراته وي. انسان که هرڅومره کوشش او کړي چې د دې یادونو نه ځان خلاص کړي او د زړه نه یې چرته لرې او باسي خو دا کار دومره اسان نه وي. یادونه که خواږه وي نو بنده لئه پرې سکون او آرام نصیب شي او که چرې تراخه وي نو دومره بې دمه شي ته به وي چې څوک ترې په زور خرمن او باسي او کوشش کوي چې د دغې یادونو نه ځان خلاص کړي، خو څومره مزه چې په خوږو یادونو کښې وي دومره مزه د ژوند په یوه لاره کښې هم نه وي. سره کله هرڅومره د ژوند په کشالو کښې بوخت وي خو بیا هم چې د فرصت څه لمحات هغه ته په لاس راشي او ځان له یواځې شي دغه خواږه یادونه د هغه ملگري وي او د دې پر لړې د خیالونو دنیا ته بوځي او هغه یادونه لکه د فلم د ده د ذهن په پرده ده ته وار په وار ښکاره کېږي او د دې ترې مزه اخلي. دا تسلسل تر هغه وخته پورې نه ماتېږي ترڅو چې ده ته چا آواز نه وي ورکړي او یا

کو توپه کتاب کسی شخصیت کا ند کره ہے. لیکن کتاب کا مطالعہ کرتے ہوئے آپ پر یہ بات کھلتی ہے کہ آپ یادوں کے ایک ایسے جزیرے یا وادی میں داخل ہو گئے ہیں. جہاں ہر طرف شجر ہائے سایہ دار ایستادہ ہیں. میری ذاتی رائے تو یہ ہے کہ اس کتاب کا مطالعہ ضرور کرنا چاہیے. اس لئے نہیں کہ پشتو کا اعلیٰ ادب پڑھ سکیں بلکہ اس لیے کہ اس نفسا نفسی کہ دور میں آپ کو یہ چند صفحات ایسے پڑھنے کو ملیں گے جن میں اول و آخر خلوص ہی خلوص ہے.

پروفیسر اعجاز احمد

شعبہ اردو

گورنمنٹ سپیریئر سائنس کالج

۱۰ نومبر ۲۰۱۵ء

د د پخپله د یادونو د دنیا نه را بهرنه شي. خو ډېر کم خلق وي چې دغه یادونه برقرار اوساتي. د وخت د تېرېدو سره ډېر یادونه د ذهن نه وځي خو د یو پخواني ملگري په ملاوېدو هغه یادونه واپس راشي او د دې ډېر بې قراره کړي، خو طائر یو داسې زلمی لیکوال د دې چې هغه دغه یادونه ډېر په کمال په کتاب «ژوند د یادونو لاندې» کښې یوځای کړي دي. طائر سره زما ملاقات نه د دې شوی. صرف د فیس بک په لار هغه سره زما خبرې اترې او د لیک په حواله لیده کاته شوي دي. هغه وخت په وخت د فیس بک په لاره خپل لیک کښه هغه نثروي او که نظم او که غزل ماسره شریک کوي. په دغه حواله زه دا وئیلې شم چې هغه به د مستقبل یو ډېر ښه لیکوال وي.

خبره ما د یادونو کوله. اوس راځم دې خبرې له چې طائر څه داسې کمال کړی د دې. نو په دې سلسله کښې زه دا وایم چې طائر د خپل سکول یو استاد «میا نثار الدین صېب» نه ډېر متاثره و. او هغه سره یې بې کچه مینه وه، چونکه ده اوس خپل تعلیم د سکول تر حده پورې پوره کړی و او د سکول د چار دېواری نه بهر راوتی و. ظاهره خبره ده چې انسان د ژوند په کشالو کښې اخته شي او ده سره بیا دومره وخت نه وي چې روزانه دې یوبل سره ملاوښي چرته په لار کښې ملاقات اوشي نو بېله خبره ده. دغه حال د طائر سره هم

شوی د دې. د دې هم د ژوند په کشالو کښې دومره اینښتې وو، چې د ده مرگ نه اته (۸) نهه (۹) ورځې پس خبرېکې، د مرگ خبر اورېدو سره د هغه د پښو نه زمکه تختې او په تېر شوي وخت پسې افسوس کوي او چې کله یو اځې شي نو هغه ټول یادونه یې مخې ته شي کوم چې یې د خپل استاد محترم سره تېر کړې وو. ما چې د کمال خبره کړې وه نو هغه دا وه چې ده یادونه خپل ذهن او زړه کښې خوندي نه کړل بلکه ډېر په ښې طریقې سره هغه ټول یادونو ته یو ترتیب ورکړ او په یو کتابي شکل کښې «ژوند د یادونو لاندې» دنیا ته وړاندې کړ او خپل محترم استاد «میانثار الدین صېب» ته یې هغه مینه ورکړه چې د خپل ځان سره یې نور خلق هم په هغه مټین کړه.

ارشاد قمر

شرقي پيران مردان

۲۴ اکتوبر ۲۰۱۵ء

چې:

ملے خاک میں اہل شاں کیسے کیسے
 مکین ہو گئے لا مکاں کیسے کیسے
 ہوئے نامور بے نشاں کیسے کیسے
 زمیں کھا گئی آسماں کیسے کیسے

يو په کښې شک نشته چې تاريخ دے چې د ولسونو کړنې خوندي ساتي او واقعات پرې کوي... د ځينو اشخاصو کړنې داسې وي، چې نه يواځې تاريخ يې د خپل ویر تندې افتخار گڼي بلکه راتلونکي نسلونه ورباندې هم وياړ کوي، کوم انسان چې د خپل ژوند مقصد پېژندلې وي نو داسې انسان ديو وياړمنې تاريخ درلودنکی وي. د تاريخ په پاڼو کښې ديو ځلانده ستوري په شان ځلېږي او د ده يادونه او خاطرې د خلقو په زړونو باندې حکمرانې کوي او د تل لپاره ژوند دے وي لکه يو شاعر وايي:

چې پېدا شوې تا ژړل خلقو خندل
 داسې مړ شه چې ته ځاندي خلق ژاړي

طائر صېب يو داسې موضوع اختيار کړې چې څومره ليکل پرې وشي نو اختتام نه لري، لکه شيخ سعدي وايي:

حامداً و مصباً اما بعد....

کله چې مې کتاب ويل شروع کړل، نو په کښې ورك شوم او چې کله مې ختم کړو او ترېنه فارغ شوم نو د ماضي د تمامو حالاتو او واقعاتو حسرت او ندامت می چال په زمانه کښې وپېژندل او مستقبل کښې مې د وفا نور خيال ساتلو غزم او د هغې نقد ثمره مې په لمن کښې وه.

د بناغلي محمد طاهر عابد طائر مجموعه (ژوند د يادونو لاندې) چې مې کله مطالعه کولو نو د کتاب مينځ ته نه وم رسېدلې چې زه يې د ماضي حالاتو ته متوجه کړم او د خپل ژوند د يادونو او خاطرې په چپو يې لاهو کړم چې وتل ترينه گران وو...

د محترم طائر صېب د خپل استاد سره دې بې کچه مينې او محبت او خلوص يو ځل بيا زما په زړه کښې تېر يادونه او خاطرې را ژوندی کړې او د خپلو اکابرېنو او مشائخو يو لوي فهرست مې مخې ته شو - ناڅاپه به دا اشعار را ياد شو

په آخر کښې زه خپل گران ورور محمد طاهر عابد طائر ته د
زړه له کومې دعا کوم چې الله تعالی دې ورله په علم و عمل
او عمر کښې برکت عطاء کړي. دې کتاب ته شرف قبولیت او
په فن د علم کښې دې ورته الله تعالی مزید ترقی ورکړي.

این دعا از من و از جمله جهان

آمین باد

بنده ناچیز مولانا محمد عبید الله «فرید»

خطیب و امام مسجد آغه میرجانی شاه

نه حسنش غائتے دارد نه سعدی را سخن پایان
بمیرد تشنه مستسقی و دریا همچنان باقی
اویا دا چې:

ستاد حسن گلان د پـردی

جولی مې تنگه زه به کوم کوم ټولومه

راحم خپل مطلب ته چې د انسان د پـر قیمتي خیز په دنیا
کښې وخت او عمر دے، چې د ماضي، حال او مستقبل په
خانو تقسیم دے. داسې کردار او عمل کول چې ده لپاره
باقیات صالحات او نورو لپاره اسوه حسنه وگرځي. خپل
اوقات او عمر په بنو خاطر او یادونو باندې مزین او
قیمتي کړي، ځکه چې وخت او عمر د چا انتظار نه کوي لکه
عبدالرحمن بابا فرمائي:

بیایې وار په دنیا نه راځي رحمانه

په هر چا باندې چې تېر شي وارد عمر

هرڅه به دنیا کښې وي او مونږ به نه یو، خو زمونږ یادونه او
خاطري به وي.

هزاروں منزلیں ہوں گیں ہزاروں کارواں ہوں گے

بہاریں ہم کو ڈھونڈیں نہ جانے ہم کہاں ہوں گے

هم ډېره مننه چا چې په بیماری کېنې هم د میاصېب وخت په وخت پوښتنه کړې او د رشته داری، رورولۍ، ملگرتیا او د شاگردۍ ترمینځ د مینې تاریې پریکړېدو ته نه دے پریښے. په آخره کېنې طائر رور ته ده دې کتاب په حقله مبارکي وایم او د ژوند په هر پړاو یې شاد او کامران غواړم.

په مینه ډاکټر میاراشد نثار
کله موسی زی پېښور

مننه

دگران کشر محمد طاهر عابد طائر صېب څخه مننه چې په دې مشېنرې دور کېنې یې زما والد صېب په نښه لفظونو وستائیل. په دې وخت کېنې داسې خلق ډېر کم وي چې خپل استاد سره دومره مینه او کړي، چې د استاد هر لفظ و حرکت په خپل ذهن کېنې محفوظ کړي او د استاد د مرگ نه پس هغه ټول واقعات خوندي کړي او یو کتابي شکل ورکړي. یقیناً دا ډېر گران کار دے خو طائر صېب په خپل هنر او همت ترسره کړو او زما د والد صېب په اړه یې د کوره بهر ژوند نه هم مونږ ته آگاهی راکړه.

د والد صېب تلو نه پس زمونږ ژوند ډېر نیمگړے دے خو په دې نیمگړتیا کېنې مونږ ته خپل مشرانو، تره گانو او د میاصېب ملگرو ډېر ډاډ راکړے. د هغو ډېر احسان مندیو. ورسره د هغه مشرانو، د میاصېب ملگرو او زمونږ ملگرو

هغه چا رښتيا وائلي دي چې:
 کيا بھروسه هې زندگاني کا
 آدمي بللا هې پاني کا

هر څومره چې زه د يادونو نه تنستېدل غواړم، خو زما د زړه او ذهن لمن نه پرېږدي. دا څو خبرې ما د خپل ستر استاد ارواښاد «ميا نثارالدين صېب» په ياد کښې ليکلي، چې هغه زما دپاره ډېر يو غوره انسان وو. او د هغوی ماسره او زما د هغوی سره ډېر ښه وخت تېر شوی وو.

خو افسوس مرگي مونږ خپلو کښې سره دې څو خوږو شېبو ته پرې نه ښودو او سره يې جدا کړو. زما ډېر ارمانونه د ميا صېب د وفات نه پس هغه ټول لکه د وچ گل ورژېدل او زه نيمگرمه نيمه خوا پاتې شوم.

گران مياصېب د خپل ژوند او د خپل چاپېرچل خاندان، يارانو، دوستانو او د خپل شاگردانو دپاره يو مثالي ژوند تېر کړی و. هغه د علم و عرفان يو روان سمندر و، چې هر چا به ترېنه خپله علمي تنده ماتوله. د مياصېب په طبيعت کښې بلا خوبيانې پرتې وې... عاجزي، انکساري، ظرافت، لطافت، فصاحت دومره په وضاحت سره ښکارېدل، چې يو

د ميا صېب لنډه پېژندگلو

ميا نثارالدين	نوم:
ميا عبدالمجيد	د پلار نوم
۱۹۵۵ - ۷ - ۱۰	زېږېدنه
۲۰۱۴ - ۱۰ - ۱۹	وفات
محله گهړی مياگان موسی زه پېښور	د پيدائش کله
پشاور نمبر ۲ سکول جی ټي روډ ۱۹۷۱ ء	ميتړک
گورنمنټ کالج پېښور ۱۹۷۴ ء	ايف اے
۱۹۷۸ ء	بي اے
۱۹۸۰ ء	بي ايډ
انگلش ۱۹۸۴ ء	ايم اے
په اول نمبر ۱۹۸۱ ء	سی ایس ایس
په نمبر ۲ سکول کښې ۲۰۰۷ ء	دنوکړی پوست
په خپل کلي کښې جون ۲۰۱۴ ء	هيډيماسټر
ميا راشد نثار، ميا عاطف نثار، ميا عادل نثار،	اولاد
ميا کاشف نثار	
مضمون نگاري، کالم نگاري د نهم او لسم دپاره	د تخليقي کار
نوټسونه	

کم فهمه انسان به هم د هغوی مخ ته وکتل نو پرې پوهه به شو.

میاصېب د مېل سکول یو داسې استاذ و، چې خپل ټول عمر یې د علم پر چار او د علم رڼا خورلو کې تېره کړې و، امید دې چې دې سره به د ډېرو کورونو نه د جهالت تېرې لرې شوې وي. میاصېب هر څوکه د سکول استاذ و، خو هغوی به خپلو شاگردانو سره د پلار، رور، ملګرې په شان وخت تېرولو... نښه مزیدار برابر قد د عاجزې لباس یې په غاړه، عینکې یې په سترګو په شرعه برابره گیره، چې په کښې تور لږ او سپین زیات وو. پاکه لهجه د مخ نه یې صداقت ځلېده، طبیعت یې د خدا طرف نه لږ شان سنجیدګی ته زیات مائل و، هر شاگرد ته به یې د زوی په نظر کتل.

د میا صېب د مرګ خبر اورېدو سره زما د پښو نه زمکه او تښتېده، وارخطا شوم په خپل غوږونو مې باور نه راتلو، سمدستي مې خپلو ملګرو سره د فون په ذریعه رابطه اوکړه ټولو ملګرو باوري کړم او ډېر زیات خفه شوم... او بله د غم خبره دا وه، چې زه خبرېدم خبرېدم نو د میاصېب د وفات تقریباً اته، نهه ورځې تېرې شوې وې. په دې لړ کښې زموږ خوږ ملګرې «مفتون غرق وپرق صېب» د ژوند ابتداء

او انتها په خپل دوو شعرونو راغونډوي چې وايي:
د خدائے حکم ووله خاورې را پیدا شوم
لکه گل نیمګړې ژوند ته په خنده شوم

خوتر پایه مې د ژوند سپرلې مل نه شو
ارمانجن ترېنه په نیمه لار جدا شوم

د میا صېب وفات نه تقریباً درې څلور میاشتې مخکښې زه، احمد، اجمل، عبدالهادي او عمر خالد د څه کار دپاره خپل زوړ سکول نمبر ۲ ته تللي وو، نو مونږ د سکول نه باهر د سکول دروازي سره ولاړ وو، چې ناڅاپه میاصېب په خپل موټر سائیکل زموږ مخې ته ودرېدو مونږ ورسره مصافحه وکړه او د خپلو خبرو مطابق مو ترې تپوس وکړو، چې تاسو چرته روان یاست او دا تاسو ولې دومره کمزوري شوي یاست؟ نو میاصېب په ځواب کې وویل چې:

«ما خو ډېره سنگینه بيماري تېره کړه په سر کښې مې رسولی شوې وه د هغې اړپښن مې وکړو او ډېګري ګارډن ته د معاینې لپاره روان یم» مونږ پرې د زړه د تلله خپل غم څرګند کړو.....

نو چونکه ما سره او عمر خالد سره یې لږ طبیعت لګېدلی وو نو په تللو تللو کښې یې راته وویل چې:

«اوس مېسج هم نه کوي کله کله خو مېسج کوه»
 دا خبره اوس هم زما په غورونو کښې کړنگېږي. دا ملاقات
 زمونږ د مياصېب سره آخري ملاقات وو او داسې سپيره
 ملاقات وو چې بيا يې مونږ په جنازه کښې هم شرکت
 ونه کړو.

په دې باره کښې عثمان علي عثمان ډېر ښه وايي چې:
 د وير آواز به د هر چم هرې قلاه نه نۀ تلې
 کاش چې دا بعضې بعضې خلک د دنيا نه تلې

د مياصېب دې غم زۀ داسې بې ځايه کړم چې تر اوسه خپل
 ځاي ته نه يم راغلي.... او دميا صېب دا يوه خبره ما ډېر بې
 سره کړي چې: «کله کله خو مېسج کوه»

شايد چې مياصېب زما نه گيله لرله... او خفه رانه لارو.....

پهژا کچه اس ادا سے که رت ہی بدل گئی
 اک شخص سارے شہر کو ویران کر گیا

د مياصېب مرگ زمونږ د زړۀ کورونه وران کړل. بيا د ميا
 صېب د تعزيت دعا دپاره نهمه، لسمه ورځ پس د جمعې ورځ
 وه مازيگر وخت کښې د مياصېب (موسی زئی) کلي ته کور
 ته ورغلو... نو ما ځان سره د مياصېب هغه «فارسي لغت» هم
 يوږو کوم چې ماله ميا صېب په لسم جماعت کال ۲۰۱۱ -

۲۰۱۲ کښې راکړم وو...

دا هغه لغت وه چې د کوم دپاره ما مياصېب ته يوه ورځ
 وويل چې:

«سر دا لغت زما ډېر خوښ شوم دے دا ماته راکړئ زۀ به
 تاسوله بله واخلم»

نو ميا صېب د ځان سره لږ اومسېدو او په ځواب کښې راته
 وويل چې:

«دا فی الحال ځان سره کېږده چې مادرنه کله وغوښتل نو بيا
 يې راکړه»

د تعزيت دعا په وخت کښې ما سره عارف الله، اجمل او
 عمر خالد تلي وو.... زمونږ ملاقات د ميا صېب زوی
 «ميا عادل نثار صېب» سره وشو... ما «عادل نثار صېب» ته
 دمياصېب هغه «فارسي لغت» پېش کړو نو هغوی راته
 ووييل چې:

«دا تاسوله ميا صېب در کړم دے، نو دا تاسو ځان سره د
 ميا صېب د يوې نښې په توگه کېږدئ»

د «عادل نثار صېب» سره مونږ د ميا صېب په ژوند ډېرې
 خبرې اوکړې، نو ميا عادل نثار صېب مونږ ته د خپل پلار يو
 څو خاطرې هم بيان کړې چې:

«مياصېب يو ځل غريب رکشي والا ته په فارم باندې خپل

دستخط کړې و، نو وايي چې زه یوه ورځ د کور نه باهر ولاړ وم... یو بابا راغی او ماته یې اووئیل، چې ته د استاد زوی یې؟ ما جواب ورکړو، هو! «زه د استاد زوی يم» نو په تلوار سره یې راته ووئیل چې:

«دې استاد زمانه د یو دستخط په عوض کښې دوه زره روپۍ اخستی دي»
ما ترې تپوس او کړوچې:

«زما والد صېب درنه پخپله پیسې اخیستي؟»

ويي وئیل: «نه زه یو رکشي والا راوستم او هغه ووئیل چې: استاد د یو دستخط دوه زره روپۍ اخلي او ما ورله ورکړې»
ما بنام شو ما خپل والد صېب ته دا خبره اوکړه وايي چې:
«زه ورسره په موټر سائیکل سور شوم او د شپې په وخت کښې مونږ دواړه د رکشي والا کور ته لاړو، خورکشي والا مونږ ته د خپل کور دروازه خلاصه نه کړه...!!!»

بیا یې یوبله خوندوره خاطره مونږ سره شریکه کړه چې:
«مياصېب په خپل کلي کښې هیډماستر شوې و، نو د حکومت له اړخه ورته د اضافي کار حواله شوې و، چې تاته به په ورځ کښې پنځه زره (۵۰۰۰) روپۍ ملاوېږي، ته صرف د کلي په سکولونو گرځه بلکې یو قسم به نگراني هم کوي»

نو مياصېب درې ورځې دا خپل فرض ترسره کړل، خو ضمير يې پرې مطمئن نه و... نو د درې ورځو هغه تنخواه يې ورته واپس کړه او د هغه کار نه يې لاس واخيست. د دې وجه دا وه، چې مياصېب دا نه غوښتل چې زما د لاس او ژبې نه چاته ضرر ورسې او خدائے پاک ته مې غاړه بنده شي.....

بیا د دې خبرې نه پرته ميا عادل نثار صېب مزید د مياصېب په ژوند رڼا واچوله، چې مياصېب څنگه په ظاهر کښې یو غیرت مند او ښه شريف النفس انسان و. هم دغه رنگ هغه په باطن کښې هم مخلص انسان و، ځکه چې دا مونږ مشاهده کړې ده، چې ځینې خلک ریاکار وي او په ظاهر کښې ډېر ښه وي، خو په باطن کې یې په زړه کښې نور څه پراته وي. داسې خلک شاتو کښې زهر خلقو ته ورکوي. د ریاکاری په باره کښې صوفي عبدالرحمن بابا هم وايي چې:

د ریا خرڅه یې خدائے مه کړه په غاړه
رحمان کور د ستار ترلے قلندر دے

مياصېب ددې شعر یو عملي نمونه وه. «ميا عادل نثار صېب» ووئیل چې:

«د مياصېب په سنگینه بیماری کښې ډاکټرانو په هغه باندې موبائیل بند کړ، نو موبائیل به زیاتره وخت له ماسره

وۀ، نو هره ورځ به څلور پنځوو نه زيات رېنگونه راتلل، چا به وئيل چې:

«سر جي ماته په فارم باندې دستخط اوکړه، چا به وئيل چې دې هلک ته په پي، ټي، سي اسائمنټ کښې ښې نمبرې ورکړه، چا به وئيل چې: «ماله فلاني ځاي کښې داخله وکړه» په بيمارۍ کښې هم مياصېب د خلقو د بېگار نه خلاص نه وۀ ځکه چې هغه يو صادق انسان وۀ.

په دې دوران کښې «ميا عادل نثار صېب» د خپل والد د بيمارۍ په وخت کښې د هسپتال يوه عجيبه خاطره مونږ ته بيان کړه، چې سره مونږ هم يو څو خبرې سره اوکړې د خپلو زړونو هغه بوج مو پرې لري کړو.

هغوی و وئيل چې:

«هسپتال کښې زۀ د کمري نه باهر راووتم، نو مياصېب راته تلوتلو کښې و وئيل، چې اخبار ورسره راوړه، نو ما باهر نرسې ته و وئيل، چې زما والد صېب ته اخبار يوسه... هغې ورته د اردو اخبار وړې وۀ... نو مياصېب ترې انکاري شوه وۀ... نو هغې نرسې زما ورور ته او وئيل، چې ستاسو والد صېب اخبار غوښتو چې اخبار مې ورله يوړو، نو بيا يې واپس راکړو»

نو زما ورور ورته و وئيل چې:

«هغه د اردو اخبار نه گوري د انگليش اخبار گوري»

هغې نرسې په ډېره حيراني ورته و وئيل چې:

«دا خو داسې آن ايجو کېته ښکاري»

د مياصېب په طبيعت کښې انکساري دومره په غورځنگ وه چې خپل ځان يې په هر ځای کښې نه ښودلو....

پاتې شوه د مياصېب د قابليت خبره، نو مياصېب په انگليش او اردو کښې ډېر مهارت درلود. په انگليش کښې خو دومره قابل وۀ، چې زمونږ د سکول پرنسيپل «مولانا پير شبير احمد صېب» به ورته د انگليش نيکه وائيلو او دا حقيقت هم د مې، چې واقعي د انگليش نيکه وۀ... مياصېب به د انگليش اخبارونه ډېر کتل او د ميا عادل نثار صېب وينا مطابق چې:

«د مياصېب نه چا تپوس وکړو، چې دا دومره په انگليش کښې مهارت او دا نوي نوي لفظونه د انگليش تاسو کوم ځاي نه پيدا کړو؟...» نو مياصېب به په ځواب کښې و وئيل چې:

«دا هرڅه ما د انگليش اخبار نه زده کړي» او مياصېب عادل نثار و وئيل چې:

مياصېب څلويښت کاله د انگليش اخبار لوسته د مې او مونږ ته به يې هم وائيل چې:

«انگلش اخبار گوري»

دې سره يې يو علمي خاطره بيان کړه چې:

«مياصېب په کال ۱۹۸۱ء کښې د سي، ايس، ايس پرچه په ۷۵، ۷۶ نمبرو په اول نمبر پاس کړه، چې دې سره هغه وخت په پېښور کښې مياصېب اول نمبر راغله وه.»

وايي چې:

«کله چې مياصېب د انټريو دپاره لار، نو هلته ترې امتحان والا ټول ټپوسونه په اسلامي حدود کښې اوکړه، ځکه چې په هغې کښې يو کس د جماعتي اسلامي پارټۍ غړی وه.»

نو ميا عادل نثار صېب ووئيل چې:

«په هغه کښې مياصېب په انټريو کښې جواب ورکولو نه قاصر شو... د هغې نه پس بيا مياصېب د تبليغ لمن کلکه اونيو له او د قرآن ترجمه يې هم وکړه.»

ميا عادل نثار صېب د ميا صېب د تعليم په اړه دا وئېل چې يوځل ميا صېب گورنمنټ کالج لاهور ته د «بي-ايډ» داخلي لپاره تلې وه نو ظاهره ده ځان سره ئې خپل ټول اصلي اسناد وړي وو او په يو بټوه کښې ئې محفوظ کړي وو. د راتلو په وخت کښې ريل گاډي کښې ناست وه، نو هغه بټوه ترې چا پته کړه چې په هغې کښې د هغه ټول تعليمي اصلي اسناد

سره د شناختي کارډ او پيسې هم تلې وې، چې دې سره مياصېب ته ډېر تکليف ورسېدو. وايي چې بيا ميا صېب د دې واقعي نه پس ډېر شکسته دل شو او دې واقعي پېښېدلو او رايادولو سره به ئې په ذهن بوج وه... نو وايي چې بيا ورله د کور له اړخه ډېر ډاډ او دلاسا ملاؤ شوه... نو مياصېب د دې جوگه شو چې خپل تعليم يې سرته رسولو... په رښتيا هم چې د داسې واقعي پېښېدلو سره د انسان زړه ماتېږي خو مياصېب ډېر حوصله مند انسان وه او خپل مرام ته يې ځان رسولو. بيا ئې يوبله واقعه راته ذکر کړه، چې په «پي سي» هوټل کښې به د اين، جي، او له اړخه د خبرپښتونخواه د استاذانو ته ټريننگ ورکول په هغې کښې به مياصېب ته ۳۰۰۰ روپۍ ورځ ملا وېده... خو بې مقصده وه مطلب دا چې د تعليم په معيار پوره نه وه نو درې ورځې لارې بيا يې په يو ماښام عادل نثار صېب وئېل چې ماته يې ددې خبرې ذکر او کړو او دغم اظهار ئې پرې را څرگند کړو او راته ئې ووئېل چې:

«دا پيسې خو زما دپاره حرامي دي حلالې نه!»

بيا هغه ځائ ته ورنغې --- دې سره بيا ئې ډېر واقعات مونږ ته بيان کړو چې د مياصېب ډېر شاگردان دي نن سبا په ډېرو غټو غټو سرکاري عهدې نوکريانې کوي. بيا يې ووئېل چې

په میا صېب کښې یو داسې عادت وه چې په مړي ژوندي کښې به که څوک ډېر هم لرې وو نو ځان به یې ورسولو خپله حاضرې به یې کوله د خپل ژوند سره ترلې رسم رواج ته به یې ځان حاضر وه. د میا صېب جنازه کښې خو چونکه د بده مرغه زه نه وم بلکې نصیب مې په کښې نه وو، نو وایي چې د کلي خلق ټول حیران وو داسې درنه او غټه جنازه په اول ځل زمونږ په کلي کښې وشوه. د هر مکتب فکر خاوند په کښې موجود وه. دا وجه هم دا وه چې د میا صېب تعلقات ډېر وو هر چا سره به یې مړې ژوندې کولو، نو ځکه یې جنازه هم درنه وه. میا صېب به په خپل کلي او د کلي نه بهر غریب خلقو سره مدد کولو ډېر زړه سواندې انسان وه میا عادل نثار صېب وئېل چې میا صېب به کله خپله تنخواه واخسته نو پټ په پټه به یې په هغې کښې غریبانو له خپله حصه کوله او مونږ به پرې پوه نه شو او میا صېب به زیات مدد د هغو خلقو هغه هلکانو سره کولو کوم خلقو چې به د تعلیم سره شوق وه خو د تعلیم د خرچو او اخراجاتو توان به یې نه لرلو. داسې خلقو نه به یې تعلیمي کاغذونه او اسناد، تصویرونه واخستل او پخپله به یې ورله په بورډ کښې داخله وکړه. میا عادل نثار صېب وئېل چې زمونږ په کلي کښې یو سکول وه نو د هغې پرنسپل ته به یې وئېل چې د

غریب ماشومانو نه به نیم فیس اخلي، چې دوی خپل تعلیم جاري اوساتي او په را روان وخت کښې د تعلیم رڼا سره مخ شي د جهالت سره نه.

میا عادل نثار صېب وئېل چې زمونږ د والد محترم میا صېب دا ارمان وه چې مونږ دې نوکري وکړې وکړو خو (۱۷ گریډ) والا... او دا به یې راته هم وئېل چې اخوا ديخوا نوکري به نه کوئ ۱۷ گریډ افسر به جوړېږئ گنې زه به یې درله گټم تاسو په کور کښې، خورئ او څښئ. بیا یې وئېل چې څنې خلق د پلار نه شرمېږي او څه تپوس وغیره ترې نه شی کولې خو مونږ د میا صېب سره په گپ کښې آزاد وو مونږ ته یې بلکل یره نه وه بنودلې --- مونږ سره بلکل د ملگري په شان وه، ځکه به ترې مونږ هر رنگ سوال کاوه هغه د تعلیم په اړه وه که دیو لفظ تپوس کول او که د مذهب په اړه مونږ ته به یې جواب راکول. د میا صېب مثال زمونږ د پاره لکه د «انټرنېټ د گوگل» په شان وه. او دومره مونږ سره آزاد وه چې کله به ورته د موبائیل په مېسج کښې د خدا لطیفه وغیره راغله نوماته به یې راولېږله... وایي چې په کور کښې ډېر خوش اخلاقه وه... بلکې میا صېب بهر هم ډېر خوش اخلاقه وو. په خاندان کښې ټولو ته گران وه. ځکه چې میا صېب د ورو سره وروکې او د غټو سره غټه وه کله چې به

ورته د سحر وخت ملاؤ شو نو خپلو خپلوانو کره به تلو او د هغوی د حال احوال تپوس به یې کولو. میاعادل نثار صیب وئیل چې سحر به یې په کور کښې قهوه پخه کړه او بهر به یې اویسته د کلي یو څو مشرانو سره به کښېناستو او گپ به یې ورسره لگولو او قهوه به یې پرې څښله او بل دا چې میاصب کښې یو دا کار وه چې ځان سره به یې په جیب کښې په یو بتوه کښې توري چائې، چینی او وچ پی (شوده) گړځول، چې چرته به یې شپه راغله نو هغه کور والاته به یې ویل چې ماله چینگ او پیالی راوړه ځان له به یې تور چائې تیارې کړې ځکه چې میاصب د تور چائې ډېر شوق لرلو. ډېر عجیب انسان وه چاته به یې د چائې پخولو تکلیف هم نه ورکولو. میاعادل نثار صیب وئیل چې میاصب به د شپې درې بجې راوینن شو ځان له به یې چائې جوړه کړه او په کرسی به کښېناستو د بیټرۍ په رڼا به یې اخبار کتل... د کوټې بلب به یې هم نه بلولو. داسې نه چې په کوټه کښې موجوده خلق د خوب نه وړان نه شي تر د سحر د سکول وخت پورې به میاصب چائې څښلې او اخبار به یې کتلو. میاعادل نثار صیب د ځان باره کښې ویل چې زه او زما نور وروڼه به د سحر مونځ ته نه پاسېدو د ورځې به مو نور مونځونه کول خو د سحر مونځ به راته گران وه. نو میاصب به راته ویل

چې مونځ کوئ د مونځ نه خلاصه نشته دا فرض دے او فرض به ضرور ادا کوئ.

ویل یې چې د میاصب ډېر ارمان وه چې مونځ ټول رونه سی، اېس، اېس وکړو او زه درسره په هغې کښې مدد او کرم میاعادل نثار صیب ویل چې زموږ په کلي کښې ډېر مالداره خانان شته او د میاصب د هغوی سره ډېر ښه تعلقات وو، نو چې په کلي کښې به د کوم غریب د زوی واده وو نو هغوی به میاصب ته ویل چې مونځ سره دې ځان له لار شه چې مونځ سره مرسته وکړي... بیا به میاصب هغه ځان له لارو د میاصب دمخه به یې ورسره مدد کولو. میاصب په خپل کلي کښې ډېر مشهور وو او دا اندازه مونځ ته هله اولگېده چې کله مونځ د میاصب د تعزیت دعا دپاره د هغوی کلي ته ورغلو، چې د چانه به مو تپوس وکړو نو هغې به راته لاره سمه کړه... میاعادل نثار صیب وئیل چې د کلي خلقو مشوره کړې وه چې په کلي کښې به په یو چوک د میاصب نوم ږدو او د کلي د هائی سکول پرنسپل هم وئیل چې زه د میاصب په نوم یو کتب خانه (لائبریری) جوړوم او د گورنمنټ سره پرې خبره کوم... میاعادل نثار صیب ویل چې یوځل ورته د کلي خلقو وئیل چې میاصب تاسو الېکشن ته اودرېږئ نو میاصب ورته ووئیل چې:

«زما یقین د مې زر به یې اوکتیم خو چې دا کوم عزت مې د مې نو دا به ختم شي»

الېکشن ته یې غاړه کښې نه نسوده... بیا یې وئیل چې میاصېب کله ډېر بیمار شو نو د پایو والا کرسی (ویل چیئر) باندې به مونږ گرځولو... نو یوه ورځ ورله ما (نایي) راوستو چې وېښتۍ ورله سم کړي نایي وئیل چې د کور نه یې را بهر کړئ... ما د کوره را بهر کړو نو سم ډېر خلق ورته راغونډ شو او تپوس به یې ترې کولو، چې میاصېب څنگه یې؟

نو وایي چې بیا ډېر ساعت پس راته میاصېب ویل: «زه چې کور ته څو زه خو نور تنگ شوم چې ښه يم او ښه يم».

بیا یې د میاصېب د طنز و مزاح یوه قصه وکړه، چې زمونږ په کلي کښې به یو سړي غلا کوله--- نو ما میاصېب ته وئیل چې: «ابو دا فلانې سره د فلانې خان د پټې نه د غنمو

گډه پټوي» نو میاصېب راته په خندا کښې وئیل چې:

«دا د دې غل لپاره حلال د مې» نو ما وئیل چې څنگه حلال د مې؟... وایي ځکه حلال دي زما په نزد چې دا خانان د خدائې

فرض کړې زکوة نه ورکوي نو ځکه په داسې خلقو الله پاک هم داسې غله وغیره مسلط کړي. میا عادل نثار وئیل چې

میاصېب به د پیسو پروا نه لرله... مطلب دا چې چا به ورته وئیل چې میاصېب فلانې ځائ ته څو نو د وخت او حالات د

مناسبت سره به ورسره ملگر مې شو. دا پام لرنه به یې نه کوله چې ما سره په جیب کښې پیسې شته یا نشته... بادشاه سره وۀ الله تعالی ورله مورځوی ورکړه وۀ.

وئیل یې چې یو ځل میاصېب زما مشر ورو میا عاطف نثار صېب په پښتو کښې مېسج وکړو نو ورته په غصه شو چې:

«ته ماته انگلش په پښتو کښې لیکي؟»

نو له دې وجه به ما بیا میاصېب ته مېسج په یره یره کول چې داسې نه گرائم (قاعدې) غلطې ونه شي....

د میاصېب په حلقه د میا صېب د ټولو نه کشر زوی میا کاشف نثار صېب په مونږ د میاصېب یو ارمان را څرگند کړو

چې... د میاصېب ډېر ارمان وۀ، چې زه کله سبک دوش (ریتاړډ) شم، نو په کلي کښې به خپل سکول او باسم او په

ښه معیاري ټوگه به په کښې د تعلیم خورونه کوم...

میا عادل نثار صېب وئیل چې کله په اول ځل مونږ میا صېب

په هسپتال کښې داخل کړو او اپرېشن مو ورله کولو نو د میا صېب په جیب کښې ما لاس دننه کړو نو ماته په گوتو کښې

څلور، پنځه د داخلو فارمونه راغلل... چونکه په میا صېب تکلیف وۀ نو هرڅه ترې هېر شوي وو... نو ما ورته وئیل

چې:

«ابو دا فارمونه د چا دي؟ او دې سره څه او کړم؟»

نو ماته يې ووئيل، چې په دې داخلو فارمونو کښې ماته ځينې کسانو پيسې را کړي او ځينې کسانو ته پاتې دي ته ورشه دا ټول فارمونه جمع کړه او پيسې په کښې د خپله جيبه واچوه... نو وايي زه بيا لارم او هغه فارمونه ما په خپلو پيسو جمع کړه... نو د دې نه دا خبره را په ډاگه کيږي چې ميا صېب به خلقو څومره بېگار کولو او بيا په داسې دور کښې دې کارونو لپاره ځان اوزگارول ډېر مشکل کار دے.

ما به اکثر په سکول کښې د مياصېب نه د اردو الفاظو تپوسونه کول، نو يوه ورځ مې ترې «لولاک» لفظ تپوس وکړو، نو ماته يې ووئيل چې: «دا لفظ په قرآن کښې شته؟»

ما ورته په جواب کښې ووئيل «نه!!»

نو د مياصېب دا طريقه راته اوس هم ياده ده، چې لفظ يې بېل بېل کړو لکه داسې:

لو..... اگر

لا..... نيم

ک..... تم هوتے

د مياصېب د خولې الفاظ چې:

«اگر تم نه هوتے»

بيا ډېرې ورځې تېرې شوې... بيا مې ترې يو ځل بيا ديو

لفظ تپوس وکړو....

هغه وخت ميا صېب مونږ سره په لسم کلاس کښې د انگلش پيرډ درلود... لفظ وه «خوگر» نو مياصېب ماته دې لفظ باره کښې د مرزا غالب دا مشهور شعر ووئيلو:

رنج سے خوگر ہوا انسان تو مٹ جاتا ہے رنج
مشکلیں مجھ پر پڑی اتنی کہ اسماں ہو گئیں

چونکه زما د ادب سره ډېره مينه وه، نو ماته به په شاعري کښې د سخت الفاظو ډېر تکليف وه، نو بل ځل مې د مياصېب نه د علامه اقبال «شکوه جواب، شکوه» کښې يو لفظ راته ډېر مشکل او سخت ښکارېده، نو تپوس مې تېرې اوکړو.....

«خاکم بدھن» لفظ وه، مياصېب بيا دا لفظ داسې بېل بېل کړو.

خاک..... خاوره

م..... ځان ته اشاره ده «زه»

بدھن..... په خوله کښې

د مياصېب د خولې الفاظ چې:

«زما په خوله کښې خاوره»

بيا رو رو مياصېب په ما باندې شکي شو، چې دا الفاظ خو

صرف هم په داسې شاعری کېښې وي.....

اکثر به ما ځان سره سکول ته د علامه اقبال کتابونه وړل، نو یوه ورځ زه د کتاب په سوچ کېښې وم، چې اچانک راباندې میاصېب راغی او په موقع یې راسره د شاعری کتابونه او کتل، ځان سره یې د کلاس نه باهر اویستم... د یخنی-موسم وه، زه او میاصېب نمر ته کېناستو... نو میاصېب رانه ډېر ښه ښه تپوسونه شروع کړل... میاصېب زما نفسیات معلوم کړل، نوراته یې ووتیل چې:

«زه هر څوک ځان ته نه را نژدې کوم، ځکه چې خلق هر رنگ سوچ کوي او چې کله داسې څوک اوگورم، چې هغه کېښې خپله د زده کړې صلاحیت وي، نو هغه سره خواري کوم»

میاصېب هغه وخت کېښې ماته دا مشوره راکړه، چې «فرست ائیر» کېښې ته آرتیس واخله ستا دپاره به ډېر سودمند او خپري خپل قابلیت به برقرار اوساتي.

دې سره ماته ارواښاد «محمد اقبال صېب» او «حبيب الرحمن صېب» هم ووتیل چې آرتیس واخله.

د ۲۰۱۲ء واقعده، چې ما د عبدالرحمن بابا لائبرېری کېښې ممبر شپ کولو، نو هغه راله فارم راکړو، چې دې باندې د خپل استاد نه دستخط راوړه، ما میاصېب ته کال اوکړو چې سرتاسو چرته یاست هغه اووتیل چې:

«زه خو سکول کېښې يم خیر شه؟!»

ما ورته اووتیل چې زه سکول ته درځم او ماته په فارم دستخط اوکړه، نو میاصېب جواب راکړو چې:

«ته ماله د خپل کور پته راکړه زه به ستاسو کور ته درشم ته تکلیف مه کوه.»

ما د خپل کور پته ورکړه میاصېب په موټر سائیکل راغی د گرمۍ موسم وه... بېټک کېښې را سره کېناستو ما شربت راوړو میاصېب ښه په شوق او څه ما په زوره پرې درې څلور گیلاسه اوڅښل او ډېرې خبرې مو د ادب او د دین په حواله اوکړې. د دین په باره کېښې مونږ خپلې خبرې لږې زیادې کړې، نو میاصېب ماته دا شعر ووتیل چې:

نږهې بحث میں نے کی ہی نہیں

فالتو عقل مجھ میں تھی ہی نہیں

میاصېب ماته په فارم دستخط اوکړو، نو زما سوچ وه چې مهر دپاره به زه سکول ته ځم. زما دا سوچ ختم نه وه، چې میاصېب د خپل جېب نه مهر را ووست ما ډېر اوځندل او میاصېب هم... الله پاک میاصېب له ډېر ښه اخلاق ورکړي وو.

جون ۲۰۱۴ء کېښې میاصېب په خپل کلي موسی زی کېښې د پرائمری سکول هیډ ماسټر شو. هغه وخت زه په فرست ائیر

ويلے دے اوس هغه واقعه رانه هپره ده خو هغه شعر راته ياد دے چې:

عاشق هوءے هیں آپ بهی اک اور شخص پر
آخر ستم کی کچھ تو مکافات چاہئے

مياصېب به د موقعې په مناسبت سره ډېر د کار شعر ويل...
لکه يو ځل د ملك الموت باره كښې خبره راغله، نو مياصېب
د غالب يو شعر ووئيل او ورسره يې دمخه واقعه هم ذکر
کړه، چې غالب دا شعر څه دپاره ويله و:

تم کون سے تھے ایسے کھرے دادو ستمد کے!
کرتا ملک الموت تقاضا کوئی دن اور

يوه ورځ زه او اجمل سکول ته څه کار پسې لاړو، نو بيا مو
مياصېب سره ملاقات وشو. زه او مياصېب به چې کله هم
يوځای شو، نو مونږ به په ادب خبرې کولې، نو ما ترې بې
تکلفه تپوس او کړو چې:

«سرتاسو د غالب شعرونه ډېر زيات وائے دا څه وجه ده؟» نو
مياصېب او خندل او راته يې ووئيل چې:

«افسوس دې وخت كښې غالب نه دے ژوند ے گنې زه به
تههيك ورغله وم او بېعت به مې ورسره كړے وے. هغه زما

كښې وم، نو چې كله زه خبر شوم نو بلا تكليف ما مياصېب
ته په مېسج كښې د هيد ماسترې مبارکې وركړه. مياصېب
ډېر خوشحاله شو او په جواب كښې راته ووئيل چې:

«كله چې ستا امتحان ختم شي، نو خپلوملگرو سره بيا زما
كلي ته «موسى زي» ته راشئ»، خو افسوس چې بيا زه
ورنگ ته چمتو نه شوم... مياصېب ډېر ايمانداره او متقي
انسان و.

يوځل ترې ما پښتنه او كړه چې سرتاسو ولې بورډ ته د
پرچو چيك كولو دپاره نه ځئ...!!؟

نو مياصېب ډېر په مشفق انداز كښې راته اوئيل چې:
«ماته بورډ افسران وايي چې راشه بڼې پيسې هم راته
ملاوېرې خو زه يېرېم چرته مې د لاسه زياتے او نه شي، نو بيا
يې راته يو د اسلاميات استاد په گوته كړو چې:

دا فلانے استاذ د اسلاميات استاد دے او ده هم په بورډ
كښې د انگلش پرچې چيك كړې... آيا دا ظلم نه دے!!!»
ما ورته په افسوس ناکه لهجه كښې ووئيل چې:
«بېشكه دا ظلم دے.»

يوځل زه د مياصېب سره په کلاس كښې د ادب په خبرو
كښې دومره دننه لاړم، چې ماته يې د غالب يو شعر د هغه
وخت د خبرو مناسب ووئيل چې دا شعر غالب د څه دپاره

پير دے زما ورسره ډېره مينه ده.»

او دا حقيقت هم دے، چې هغه وخت زه د غالب په شاعري بلکل نه پوهېدم، بيا چې لږ مخکښې کلاسونو ته لاړم او شاعرانو، استادانو سره مې ناسته پاسته قايمه کړه، نو لږلږ پرې پوه شوم... د غالب باره کښې زمونږ گران استاد «سيف الله خان دوراني صېب» به کله کله په خدا کښې وائيل يې:

((غالب بڅارتي شاعر تھا اور بہت ذہین بھی تھا))

د دې نه بيا دوه درې مياشتې پس مياصېب يوځل ماته کال کړے وۀ خو زه په کالج کښې پير ډ کښې وم، نو پوهه شوے پرې نه وم. د معمول مطابق ما وروسته اوکتل ډېر خفه هم شوم ما بيا خپله مياصېب ته رېنگ اوکړو چې:

((سر بښنه غواړم زه په کلاس کښې وم ستاسو په رېنگ پوهه شوے نه وم... خير خو وو چې تاسو کال کړے وو؟))

مياصېب راته ډېر په مشفق انداز کښې ووييل چې:

((هو! بچيه خير وۀ... مادر نه د غالب ديو شعر تپوس کولو... خو تا کال اوچت نه کړو نو زه لائبريري ته لاړم... هلته مې اوکتو...!!!))

زه کله کله دا واقعه او منظر را يادوم، نو ډېر زيات حيران شم، چې مياصېب خومره د خوبيانو ډک وۀ، چې هغه زما غوندي کم فهم شاگرد نه هم د غالب د شعر تپوس کولو...))

ما به اکثر غزل ليکل خو د شعر په عروض بلکل نه ووم پوه، چې په شعر کښې چې، سيلابونه، بحر وزن خيال ساتل ډېر مهم دي. زه دومره پوه وم، چې په شعر کښې قافيه او رديف ډېر لازم دے... نو يو ورځ مې داسې د مازيگر وخت کښې مياصېب ته خپل بې اصلاح غزل په مسېچ کښې ور ولېږه، نو د ما بنام مونځ نه پس ماته مياصېب يو مسېچ اوکړو چې:

((دا تا چې کوم غزل د پښتو ماته رالېږلے دے دا بې اصلاح دے او زه درته د دې اصلاح کوم))

لږ ساعت وروسته مياصېب ماته هغه غزل بيا راولېږلو او اصلاح يې ورله کړې وه... تر ډېر وخته پورې ما به غزل، شعر ليکل بيا چې ما په بي- ايس کښې داخله واخستله، نو د کالج په اوله ورځ زما ملاقات د پښتو ډېر ښه شاعر ((پروفيسر سيد شاه سعود صېب)) سره او شو. هغوی ته مې خپل غزل وړاندې کړو، نو هغوی رالہ اصلاح اوکړه او د شعر په ليکلو هم پوه يې کړم.

دا شعر ما د مياصېب نه په اول ځل اورېدلے دے، چې تشریح يې هم ورسره کړې ده:

مگس کو باغ میں جانے نہ دیجو!
کہ ناحق خون پروانے کا ہوگا

د مياصېب نه مونږ تر ډېر حده پورې ډېر څه زده کړي که هغه

د ژوند په حواله، د اسلام په حواله، د پښتو، انگلش او که د اردو په حواله کښې میا صېب ډېر مخکښې وه، خو په انگلش کښې زموږ خپله دلچسپي نه وه...

په اول ځل زموږ په نهم کلاس کښې میا صېب سره د انگلش پیرډ راغلی وه، نو میا صېب به موږ ته زیات زور په (Active) او (Passive) باندې راکولو، ځکه چې دا زموږ په امتحاني پرچه کښې راتلل او راغلي هم وو.

البته چې میا صېب به دا ډېر په مینه او شوق سره ښودل او په دې کښې یې رانه بیا امتحان هم په کاغذ اخستلو، نو بد قسمتي زما دا وه چې زه هر ځل د میا صېب په امتحان کښې پاتې راغلی وم. زموږ د کلاس ملگرو کښې به دهغه هلک مزې وې، چې څوک به عمر خالد سره ناست وه، ځکه چې عمر خالد لینگویج کرې وه.

دغه رنگ یو ورځ مې د انگلش امتحان فېل کړو، نو کلاس ته ډېر په غصه او خفگان راغلم، نو عمر خالد ته مې خبرې اوکړې، نو عمر خالد راته دا مشوره راکړه چې اوس به میا صېب کلاس ته د سزا دپاره راځي نو ته ورته ووايه چې زه په دې نه پوهېږم او د میا صېب سزا به هم داسې عجیبه سزا وه، چې موږ به خندل...

میا صېب چې کلاس ته راغی نو زما د سزا وار وه، نو زه یې

یوه چوکه اووهلم، نو ماته د عمر خالد خبره رایاده شوه، نو ما ورته اووئیل چې:

((سر موږ ستاسو په سبق نه پوهېږو))

البته نور هلکان پرې پوهېدل زما دا خیال وه، چې زه نه پوهېږم نو ټول نه پوهېږي. زما دې خبرې سره میا صېب ماله په غصه کښې په ملا باندې سوک راکړو او په غصه کښې یې راته ووئیل چې:

((ته به نور زما کلاس کښې نه کښېښي))

د میا صېب د کلاس وخت ختم شو، نو عمر خالد میا صېب سره ستیاف روم پورې لاړو، نو د عمر خالد د خولې خبره ده چې:

((میا صېب ووئیل چې: دې هلک ډېر ایکشن وانه خستو؟؟))

عمر خالد ورته په ځواب کښې ویلي وو چې:

((سر په دې ډېر هلکان نه پوهېږي دا ډېر سخت دے))

په لسم جماعت کښې موږ سره یو هلک وه سبق کښې لږ کمزور ځان وانه. نو میا صېب په Active Pasive کښې موږ ټولو نه امتحان واخست نو دې کښې ډېرو هلکانو غلط کړې وه او دې کمزوري هلک په لس (۱۰) نمبرو کښې اته (۸) نمبرې واخستې. په کلاس کښې د میا صېب پرې شک شو او نورو هلکانو هم ورته ووئیل چې دې هلک نقل کړے. میا

صفت کوي. اکثر به میاصب د نهم او لسم کلاسونو هلکانو سره د انگلش پیرډ وه، نو کله کله به یې د دريو کلاسونو هلکان ټول را جمع کړل او باهر به یې په میدان مونږ ته انگلش بنودو. په دې کښې به د مزې او خندا مقام وه، چې میاصب به ځان سره وړوکه اسپیکر راخستې وه. په دې به هلکانو ډېر خندل...!!

د میاصب په طبیعت کښې د خندا ماده ډېره زیاته وه. د لسم کلاس واقعیه رایاده شوه، چې دا زمانه نه هیرېږي.

یوه ورځ میاصب زموږ نه په کاغذ امتحان واخستو، لس پنځلس دقیقو کښې یې مونږ ته په کلاس کښې خپله نتیجه واوروله او ورسره ورسره به چې د چا نمبرې کمې وې هغه ته به یې سزا هم ورکوله. میاصب د انگلش او د اردو لیکلو کښې ډېر ماهر وه، چې کوم لفظ څه رنگه لیکل کېږي او څه رنگه ادا کېږي، نو په هغه امتحاني پرچه کښې ټولو خپل خپل نوم لازم لیکلې وه. په هغې کښې زموږ گران ملگري امتیاز خپل نوم داسې لږ گډوډ لیکلې وه، نو میاصب آواز اوکړو چې هلکه په تاسو کښې «تمتیا» څوک دے؟... سزا ته دې باهر راشي... یو بل ملگري هم خپل نوم لږ غلط لیکلې وه، نو میاصب آواز اوکړو چې «اول گید» دې هم باهر راشي، دې هلک خپل نوم «اول سید» وه په دې مونږ دومره

صیب هغه هلک دویم ځل ځان سره د کمږې نه بهر اویستلو او په کاغذ کې ترې امتحان واخست نو هغه هلک په کښې دوه (۲) نمبرې راغلې. نو میا صیب ورته ووئېل چې ډېر وړان ئې او سزائې ورته ورنه کړه. میا صیب به ډېر نه غصه کېدو بلکې ما زیات تر په لږ شان غصه کښې هم نه وه کتلې. یوه ورځ ورسره زه د سکول میدان (گراونډ) کښې ولاړوم، نو دې وخت کښې ورله یو ناآشنا سره راغی او میاصب ته یې ووئېل چې:

(ماته دستخط اوکړه):

دې سړي دا لهجه د جاهلو په شان وه... ځکه چې د دستخط خپل شرائط او معمول وي همداسې ورته میاصب هم په ادب سره ووئېل چې:

(تاسو څوک یاست زه خو تاسو نه پېژنم؟)

دې سره هغه سره په غصه کښې او په بدمعاشۍ سره خبرې شروع کړې نو میاصب هم غصه شو تردې چې دوی سره خپلو کښې خبرې لږې تیزې کړې. دې مینځ کښې نور استاذان هم راغلل او هغه سره یې پوهه کړو او میا صیب یې هم په دلاسه کړو.

د میاصب غصه به هم عارضي د څه وخت دپاره وه. چاته به یې په زړه کښې «گوندې» نه ساتل ځکه خو یې هرڅوک

زیات وخنډل، چې دا ملگري مونږ سره اوس هم ملاؤ شي نو مونږ ور پورې خاندو او د شوق او مینې نه ورته هم دده بدل نوم اخلو.....

یوځل مونږ سره په کلاس کښې یو ملگره وۀ چې «طارق» نومېده نو هغه ډېر زیات وړان وۀ، کله چې د میاصېب پرې څنگه پام شو نو بې اختیاره یې ورته ووئیل چې «رمیبه سم شه»

دې هلک نوم سره اوس مونږ ضرور رمیبه لاقه لگوو... هرکله به چې په سکول کښې څه پروگرام وۀ، نو په هغې کښې به میاصېب د استېچ چارواکې تر لاسه کولې. میاصېب به په کښې ډېرې ښې ښې لطیفې کولې..... یوځل یې په پروگرام کښې څه لطیفه شروع کړې وه په نیمه کښې یې لږ پرېښوده، اوس هغه لطیفه زما نه هېره ده، خو بیا تر ډېر وخت پورې به ورته هلکانو وئیل چې:

«سر هغه لطیفه مونږ ته پوره کړه»

میاصېب به هغې له طمه ورکړه، چې بیا به یې درته ووايمه» زمونږ گران ملگره عمر خالد به ډېر ښائسته او په ښه اندازه کښې د انگلش تقرير کولو. یوځل یې په پروگرام کښې تقرير اوکړو، نو میا صېب په خدا کښې دا ووئیل چې: «عمر خالد دومره ښه تقرير اوکړو لکه چې په ډول کښې

کاني واچوې او کرنگېږي» میاصېب به داسې خبرې کولې خو چا به دا نه وئیل چې میاصېب داسې عجیبه خبرې کوي.... د چا زړه به په داسې قسم خبرو نه خفه کېدو....

اصل کښې دا هېڅ هم نه وو... د میاصېب د خلوص نتیجه وه، چې خلک به ترې په اسانه نه خفه کېدو او اکثر په دې کښې زمونږ تجربه هم شوې ده... مونږ خپله کله کله چاته داسې نامه واخلو، چې په هغې کښې خفگان ډېر ښکاري، خو ملگري نه پرې خفه کېږي، ځکه چې ددې نه پرته مونږ هغه ملگري سره مینه هم ډېره زیاته کوو.....

د لسم کلاس پرې بورډ امتحان واقعہ رایاده شوه. په پرې بورډ کښې به میاصېب هال ته هسې چکري راتلو، نو یوه ورځ د انگلش پرچه وه. ما د «هائی سکول» په باره کښې مضمون لیکل شروع کړي وۀ، نو د لفظ «مشکل» په انگلش کښې په معنی نه پوهېدم. خواه کښې راسره میاصېب ولاړ وۀ ما ترې تپوس اوکړو چې:

«سر مشکل ته په انگلش کښې څه وايي؟»

نو میاصېب جواب راکړو چې:

((Difficult))

زه حیران شوم چې اوس دا څنگه اولیکم.....

مياصېب په خدا شو او ويې وئيل:
«هغه مشکل ترې نښه و»

هم د دې په شان مياصېب مونږ ته يو لطيفه هم کړې وه، چې
زه يې ستاسو نظر ته وړاندې کوم:

«يوکس د چانه تپوس اوکړو چې «مشکل» ته په اردو کښې
څه وايي.... نوبل کس ځواب ورکړو چې «دشوار»....

نو دې اولني کس ورته اووئيل چې: «هغه مشکل ترې نښه
د»

مياصېب به کله کله داسې عجيبه عجيبه لطيفې ويئلي، چې
زمونږ به په خدا خدا طبيعت خراب شو او ماته چې کله د
مياصېب لطيفه اوس هم رايا ده شي ډېر وځاندم....

يوه بله لطيفه يې کوله چې ما په اول ځل د مياصېب د خولې
نه اورېدلې وه.... وايي چې:

«يو سړي هگۍ (انډې) خرڅولې، نوبل کس راغې او هگيو
والا سره اودرېد او خپله پښه يې مسلسل خوځوله را
خوځوله او ورته وايي چې:

«دې ټوکړۍ کښې څه دي؟»

هگيو والا ورته اووئيل چې:

«فی الحال خو په کښې هگۍ (انډې) دي او که لته دې ورکړه
نو بيا هېڅ هم په کښې نشته»

دې سره د مياصېب يو علمي لطيفه رايا دېرې چې:

«شتر مرغ يو ځناور د... او شتر په فارسي کښې «اونښ»
ته وايي او مرغ خو تاسو پېژنئ... نو د شتر مرغ نه چا تپوس
اوکړو چې:

«ته ولې سامان نه وړې؟»

شتر مرغ ځواب ورکړو چې:

«ولې زه درته اونښ ښکارم چې سامان يو سم»

بيا ترې چا تپوس اوکړو، چې ته ولې نه الوزې؟»

شتر مرغ بيا ځواب ورکړو چې:

«ولې زه څه مارغه يم چې والوزم»

مياصېب ترېخ ژوند ته د خور مرهم په لگولو ډېر نښه
پوهېده. مياصېب کښې دا يو ډېر عجيبه کمال و، چې مونږ
به يې د خدا مړه کړو... نو هغه به کله چې مونږ نه کوم سوال
اوکړو داسې به يې اووئيل چې:

«که چا دا سوال حل کړو هغه دپاره د گوپيانو او چپلو هار
په انعام کښې»

کله به چې چا هغه سوال غلط کړو، نو مياصېب به داسې
وئيل چې:

«شاباش! ويرې گوډ» ډېر نالايقه يې....

په دې به مونږ ډېر زيات وخنډل او مياصېب به خپله مونږ

سره هم خندل.

دې کښې مهمه خبره داده، چې میاصب ته معلومات وۀ چې خدا د ژوند یوه حصه ده.

یوځل په لسم جماعت کښې مونږ وو نو د میا صیب نه چا تپوس او کړو چې:

«سر هگی- (انډه) اول پیدا شوې ده که چرگه؟»

نو میاصب او خندل او ورته یې ویل چې:

«انعام راکړه چې د دې ځواب درکړم»

وروسته بیا هغه وخت چا ددې سوال ځواب څۀ پام لرنه ونۀ کړه نو ما ډېر وخت پس چې کله زۀ پۀ کالج کښې وم، نو زما ذهن ته یو ورځ دا سوال راغلے او په دې باوري وم چې میا صیب سره د دې ځواب شته نو دا سوال مې ترې په مېسج او کړو نو میاصب ماته د قرآن مجید دیو آیات په رڼا کښې ځواب راکړو چې:

«هگی- اول پیدا شوې، ځکه چې الله پاک په قرآن مجید کښې فرمایي:

مونږ ژوندي د مړو نه پیدا کوو او مړي د ژوندو نه پیدا کوو»

نو واقعي میاصب ډېر ژوره مطالعه لرله.

میاصب چې څومره د انگلش په میدان کښې مخکښې وۀ

هغه دغه رنگ د اردو په میدان کښې هم کافي حده پورې معلومات درلودل.

یو ځل زما د لسم کلاس د پري بورډ د «اردو» پرچه وه، نو ما خپله پرچه مکمل کړه، دې وخت کښې میاصب راغے او زما پرچه باندې یې خپل نظر تېره کړو، بیا یې د سترگو نه چشمې لرې کړې او هم په دې الفاظ یې راته وویل چې:

«ډېره ښه پرچه دې کړې خو افسوس چې ښۀ استاذ یې اوگوري»

میاصب له الله پاک ډېر قدر او عزت ورکړے وۀ. په سکول کښې او د سکول نه باهر خلقو ډېر قدر کولو، ځکه چې میاصب به خپله د خلکو ډېر عزت او احترام کولو.

د پشاور پریس کلب لۀ اړخه د منشیاتو د روک تھام باره کښې یو پروگرام وۀ، چې په هغې کښې دهر سکول نه هلکانو ته دعوت وۀ چې کوم کسان ښکلي تصویرونه جوړلے شي، نو میاصب د هغې پروگرام په برخه کښې زما او د سجاد خان نومونه درج کړل. مونږ یو خیالي دیو «پوډري انسان» انځور جوړ کړو. مونږ ته یې دا نۀ وو ویلي چې په فلانکي ورځ به «پشاور پریس کلب» ته ځو.

اچانک میاصب رانه یوه ورځ تپوس او کړو، چې تا هغه تصویران جوړ کړي... ما جوړ کړي وو خو رانه کور پاتې

شوي وو. سجاد خان خان سره راوړي وو. میاصیب راته ووئیل چې راجه ستا کور ته په موټر سائیکل څو او هغه تصویرونه راوړو....

زه او میاصیب دواړه په موټر سائیکل سواره شو په لاره کښې بیا مونږ د ادب په حواله خبرې شروع کړې، چې کله مونږ د لاهورۍ دوروازي سره نژدې شو، نو میاصیب ماته دوه داسې نصیحتونه او کړل چې اوس هم زما په زړه او ذهن کې پراته دي.

اول نصیحت یې راته دا اوکړو چې:

«کله هم افسر شوي نو د خپلې اولنۍ تخواه پیسو کښې به نیمې پیسې خپلې خوریانو له ورکړې»

دویم نصیحت یې راته ډېر زیات مهم او د کاني کرښه اوکړه چې:

«کله هم استاذ شوي نو د هلك جیب او «رنګ» ته به نه گوري په دې کښې ستا د دنیا او آخرت تاوان دے»

دا خبره ډېر حقیقت لري په دې زموږ مشاهده شوې ده.

خلاصه دا چې زموږ کور ته راوړسېدو زه زر لارم هغه تصویرونه مې باهر راووستل، نو میاصیب د یو دکاندار سره ولاړې چېلۍ ته یې پانې ورکولې.

ما ترې تپوس اوکړ چې «سر دا ولې؟»

نو میاصیب په خدا خدا کښې راته ووئیل چې: «چیلۍ زما ډېرې خوښې دي.»

بیا په ۲۸ ستمبر کال ۲۰۱۱ء کښې زه، سجاد خان او میاصیب پشاور پرېس کلب ته لاړو. د پرېس کلب په دوازه کښې یو کتابونو والا ناست وه. میاصیب د هغه نه د غالب دېوان واخیست او نور بیا دننه ورغلو. په کرسو کښې مونږ ښه آرام کښېناستو. سجاد خان سره کبیره وه هغه تصویران هم ووېستل، چې هغه سره اوس یو هم نشته....

بیا په خپل وار باندې میاصیب استیج ته ورغی او د «منشیاتو د روک تھام» باره کښې په اردو کښې یې ښې گټورې خبرې اوکړې او ورسره یې د داغ دهلوي یو دوه شعرونه ووئیل. پروگرام په ختمېدو شو مونږ ته یې یو سند هم راکړو، بیا د چائے وخت شو مونږ میاصیب سره کښېناستو او میاصیب به ماته بیکري مخې ته کوله... د میاصیب یو ډېره ښه لطیفه رایاد شوه، چې ما په اول ځل دمیا صیب د خولې نه اورېدلې وه. لطیفه څه داسې ده چې:

«یو پتواري ته چا اووئیل چې ماله خط اولیکه هغه ورته سمدستي ځواب ورکړو، چې بیا مې پښې خوگېږي، هغه بل کس ترې تپوس اوکړو چې خط خو په لاس لیکلې کېږي او خوگېږي ستا پښې؟...»

پتواري ورته او وئیل چې کله زه خط اولیکم او هغه خط بل کلي ته لار شي، نو زما په خط څوک نه پوهېږي، نو بیا مجبوري وي چې زه لار شم او ورته هغه خط ولولم، نو ددې وجهې نه بیا زما پښې خوگېږي.

دا لطیفه یې هغه هلکانو په باره کښې ویلې وه، چې دچا به خط دپرزیا ت خراب وه.

ما به اکثر میاصېب ته په موبائیل بڼه معیاري شاعري لېږله. ما ورته یو ځل د فیض احمد فیض یو غزل ولېږلو، نو میاصېب ماته په کښې د فیض دوه شعرونه راو لېږل، چې ورسره تاریخ او وخت هم درج دے:

چا په دوزخ میں سے ملے نہ ملے
شیخ صاحب سے جان تو چھوٹے گی

بہشت میں بھی ملا ہے مجھے عذاب الیم
یہاں بھی مولوی صاحب ہیں میرے ہمسائے

دا شعرونه یې ماته په ۱۲ دسمبر کال ۲۰۱۲ء کښې د ما بنام په وخت ۰۵:۱۲ بجې را لېږلي وه.

او خته څه بهې وخته له ملگرو دې جدا کړم محفل هغه محفل دے خو یاران مې په کښې نشته هرچا چې دا شعر لیکلے دے، نو زما په نبض یې لاس اېښے دے... دا واقعي خبره ده. هم هغه سکول دے او س خود

گوتو په شمار په کښې استاذان پاتې دي. زه زیاتره سکول ته نه ځم، ځکه چې په کښې زما د ماضي د پېر خواږه خواږه یادونه دي او په تېره تېره د میاصېب یاد راته راځي، نو په دې حال کښې خپل زړه ته په دې شعر کښې داسې د اډگېرنه ورکوم:

جہاں بھولی ہوئی یاد آکے دامن تھام لے دل کا
وہاں سے اجنبی بن کر گزر جانای بہتر ہے

خو بیا مې هم زړه نه قلا رېږي... ماته دا منظر یاد دے رانه نه هېرېږي چې په سکول کښې زمونږ اخري ورځ وه... ټولو ملگرو، استاذانو سره تصویرونه و وپستل، نو زه میاصېب پسې گرځېدم، میاصېب ما د سکول په میدان (گراونډ) کښې پیدا کړو. میاصېب د سټیج په یو پورې ناست وه او موسم د یخنی وه. زه راغلم میاصېب سره کښېناستم ما ورته په خوشحالی کښې و وئیل چې:

«سر زه تاسو پسې سکول کښې گرځم او تاسو دلته یواځې ناست یاست! ولي...؟؟»

نو میاصېب ځواب را کړو چې:

«یاره! لږه یخني مې کېده او په دې رجسټر کښې لږ کار هم پاتې وه، نو دلته لږ نمر ته کښېناستم»

ما ورته په تلوار سره و وئیل چې:

«سر زه غواړم ستاسو یو تصویر اوباسم»

میا صېب راته ډېره په بنائسته لهجه کښې ووئیل چې:

«هن.....خه!»

ما د میا صېب یو دوه تصویران او پستل، چې بیا زما د لاپرواهۍ د وجهې رانه خراب شول، خو د هغه میدان او هغه د سټیج پورې رانه نه هېرېږي.

زه به چې کله هم میا صېب سره ملا وشوم نو ما به ترې ډېر سوالونه کول او زما دا اوس هم عادت دے چې کوم عالم دین، شاعر، استاذ یا یو مشر سره ملاؤ شم نو تپوسونه ترې کوم... هغه که د علم باره کښې وي او که د دنیا او که خه نور کار وغیره وي او دا پکار هم دي، چې سوال دخپل حد په دایره کښې اوشي... زمونږ د استاذانو خبره چې «جوړیاده سوال کرے گا، وه زیاده علم حاصل کرے گا»

دې تپوسونو سره به زمونږ په ژوند کښې راولاړې ټولې کشالې حل کېږي او په علم کښې به اضافه او وسعت پیدا کېږي او یقیناً زمونږ د ژوند د تېرولو دپاره هم د هغه گټوره لاره ده.

د میا صېب سره خبرو اترو، سوال او جواب کښې راته میا صېب او وئیل چې:

«زما د نوکړۍ دېرش کاله پوره شول په دې دېرشو کالو

کښې ما د ډېرې مجبورۍ نه خان له یو موټر سائیکل واخیستو او زما کور تر اوسه پورې کچه (خام) دے، ما نو دے کړے نه دے یعنی پوخ کړے مې نه دے او دا بلکل رښتیا خبره ده چې کله زه، عارف، عمر خالد او اجمل د میا صېب تعزیت دپاره د هغوی کور ته لاړو، نو هم هغه شانې کور یې وه. ما سوچ او کړو چې واقعي میا صېب په صداقت باندي خپل ژوند تېر کړو....

دا منظر په یقین سره زما د کلاس ملگرو نه به هېروي، خو ماته داسې یاد دے لکه دا اوس ساعت... مونږ په لسم کلاس کښې وو... او مونږ ته درې میاشتي چټیانې ملاو شوې. په یو حساب زمونږ اخري ورځ وه نو میا صېب په هغه ورځ هم مونږ له خپل د انگلش نوټسونه راکړل او د هغې پیسې یې لا تر اوسه پورې وانخستې... د داسې شخصیت بڼه هېرول زه ډېر بد گڼم...

بیا خه ډېر وخت پس ما میا عادل نثار صېب سره په فون رابطه او کړه چې مونږ به د میا صېب ملگرو سره ملاقات کوو چې هغوی د میا صېب په اړه خه تاثرات لري... او د هغوی سره د میا صېب څنگه او په خه ډول ناسته ولاړه شوې... نو مونږ بیا یوه ورځ او ټاکله چې د میا صېب ملگري ډېر دې هم په کلي کښې او هم په ښار کښې خو تر خپله وسه پورې به مونږ په کښې ځینو ځینو سره ملاقات وکړو....

◆ ډاکټر نصير احمد:

ډاکټر نصير احمد صېب د مياصېب ډېر نژدې دوست دے. نصير احمد صېب خپله د ډېر کمال خاوند او ادبي انسان دے. حاضر وخت د خليل مهمند کبمرج سکول چبرمين دے. ډاکټر نصير احمد صېب د مياصېب په ژوند مونږ ته يو مختصره شان رڼا واچوله، او د مياصېب په مرگ ډېر خفه وو او وئيلې بې چې مرگ زمونږ نه يو ښه دوست، ورور جدا کړو... د خپلو خبرو وضاحت يې په دې ډول وکړو چې مياصېب يو با عمله با ضميره، قابل او حساس علمي، ذوق لرلو... خو يواځې تردې حده نه چې د علم مجنون وو، بلکې ورسره په کښې چې کوم اوصاف وو هغه يې د سيرت، صورت او شخصيت داسې عکاسي کوله لکه څنگه چې ملغلره په هر اړخ برېښنا کوي... ډاکټر صېب د خپلو خبرو لږ وضاحت نور وکړو چې مياصېب ډېر خوش اخلاق، مهذب، خاکسار او د اخلاص و محبت نه ډک طبيعت لرلو. د معاشرې د حالاتو، واقعاتو د ژوند د کړکېچنو مسئلو نبض شناس وو... او د دې مسئلو د حل کولو يا مقابلي کولو يو لوی استاذ وو... د ژوند په مثبت اړخونو يې کوشش کړے وو. وده يې ورکړې وه او د ژوند منفي اړخونه يې د مثبت اړخونو په قوت حاصل کړي وو. ډاکټر صېب ډېر په

خفگان سره د يو خبرې اظهار وکړو چې مياصېب به ماته زما د سکول په اړه څه داسې خبرې کولې چې ما به نه منل، خو اوس د مياصېب هغه خبرو ته ما ځان تسليم کړو. او منم يې... د دې خبرې نه مونږ ته د مياصېب دور انديشي معلومېږي، چې د هغوی نظر صرف په حال نه بلکې د مستقبل لپاره به يې هم سوچ کولو... ويل يې چې مياصېب به ماله سکول ته کله کله راتلو او په هغې کښې به يې علمي اصلاحات کول... چې د هغه په برکت به سکول وده کوله، ويل يې چې د سکول په ميتنگونو کښې به هم مياصېب مونږ سره شريک وو. او استاذانو ته به يې د درس او تدریس طريقې ښودلې... چې کله به ماته څه مسئله پېښه شوه نو ما به زر مياصېب سره مشوره وکړه او د هغې څه حل به راوتو... ډاکټر صېب مونږ سره د مياصېب يو خاطره شريکه کړه. چې يو ځل مياصېب څه ضروري کار پيسې روان وو تادي پرې وه... دې وخت کښې يو نامعلوم سړے راغلي او د مياصېب نه يې څه تپوس او کړو نو مياصېب هغه خپل ضروري کار پرېښودو او ورسره روان شو. او هم په دې اخلاص کښې به مياصېب مېرڼے وو چې د هر چا به پکار راتلو...

◈ شمس السلام صېب:

شمس السلام چې اوس وخت کښې پر نسیپل دے او خپل تعلیمي هلوځول کښې مصروف دے او په خپل لنډتنگ وخت کښې یې مونږ له وخت ویستو او د میاصېب په ژوند یې راته یو څو گټورې خبرې او کړې... شمس السلام صېب او میاصېب په کال ۱۹۸۲ء کښې بطور د سکول د «ډرائینګ» استاد په حیثیت یوځای شوے وة او بیا په ۱۹۸۸ء کښې میاصېب ایس-ایس-ټي شو او د وخت سره سره د دوی پروموشن کېدو. په نمبر ۲ سکول کښې هم شمس السلام صېب او میاصېب ۵ کاله یوځای و و شمس السلام صېب د میاصېب په اړه ډېر ښه معلومات را کړو... و وئیل چې زما او د میاصېب په خپلو کښې رورولي وه په ګپ شپ کښې هم به مونږ یوبل سره آزاد و و... وئیل یې چې کله به زه خپل کور کښې یواځې وم او یا به د میاصېب په کلي کښې څه مسئله وه نو میاصېب به ما ځان سره خپل کور ته راوستو. او شپه به یې راسره او کړه. وایي چې ما به میاصېب ډېر چېرل کله به مې ترې کتاب پټ کړو، کله به مې ترې موبائیل پټ کړو... څنگه چې مونږ د میا صېب د چائیو د عادت په باره کښې ذکر کړے وة، نو شمس السلام صېب هم داسې وئیل چې چائے او وچ پی به یې ځان سره

ګرځول... وایي چې ما به میاصېب ته په خندا کښې وئیل چې: "میاصېب ما به د شپې نه چیرې... او خوب به راله نه خرابوي... دا بېټک دے او خواکښې ورسره باورچي خانه ده چې څه دې هم پکار وي ورڅه ورته..." وایي چې کله به زه د شپې راوینس شوم نو میاصېب به چائے څښکل او اخبار به یې کتل... وئیل یې چې مابه ورته وئیل: "ته خو ټوله ورځ ناوونگار یې او ترد شپې ناوخته پورې مصروف یې نو دا کوم وخت کښې خپله مطالعه کوي؟" نو راته به یې وئیل چې: "بس چې د شپې د خوبه را بیدار شم نو مطالعه کوم" وئیل: "چې کله په سیمونو کښې پیکج وغېره راوتل نو بیا به مې میاصېب په موبائیل تنګول" وایي چې میاصېب د غاښونو نه کمزورے وة، نو چې کله به مونږ ملګرو خپلو کښې د کبانو پروگرام او کړو نو کبانو سره د ذاتقې او خوند ډپاره «سرکه» هم رډي... نو میاصېب به په هر شي کښې د ډوډۍ وخت کښې ځان له ډوډۍ ماتوله (چورې کوله) نو په «سرکه» کښې به یې ډوډۍ ځان له ماته کړه... او د میاصېب د غاښونو په اړه میاعادل نثار صېب وئیل چې میاصېب به د غاښونو ډېر خیال ساتل په ورځ کښې به یې خامخا پنځه ځل مسواک استعمالوو.

شمس السلام صېب د خپلو خبرو لړۍ برقرار او ساتله او وئیل یې چې:

زه چې د نمبر ۲ سکول نه لارم نو بیا به می هم د میاصب سره ملاقاتونه کېدل... نو چې کله به هم زه نمبر ۲ سکول ته د میاصب ملاقات له راغلم نو میاصب به په «ستایف روم» کېنې د قهوې وغېره لنگر چلولو... او هره ورځ به یې په ستایف روم کېنې موجوده استاذانو باندې قهوه څښله او د چائيو خرچه به ټوله میاصب کوله... او دا خبره حقیقت هم د ډېر چې یوځل زما ملاقات د حبیب الرحمن صېب سره اوشو چې ما سره عمر خالد ملگره وه. حبیب الرحمن صېب هم د میاصب د قهوې صفت راته وکړو چې:

“میاصب په قهوه پخولو کېنې ډېر ماهر وه او مونږ ته یې اوس هم د قهوې هغه لنگر یاد د ډېر چې په ډېر اخلاص سره به یې مونږ له قهوه پخوله “شمس السلام صېب وئیل، چې ما به ورله کور کېنې چائې پخولو نو ما به ورته چائې اوبسودې چې څنگه دي؟

په چائې به هم پوهېدو... چې د رنگ والا چائې به وو نو نه به څښکله... بغير رنگ والا چائې یې څښکله... دې خبرې سره میا عادل نثار صېب وئیل چې کله به میا صېب زه بنار ته رالېږم نو د “مصالحې” یا چائيو وغېره پسې نو باقاعدې به یې راته دکان په گوته کړو چې فلاني چائې کېنې به د فلاني دکاندار نه به مصالحه او فلاني نه به چائې راواخلي...”

«شمس السلام صېب» وئیل چې ما به کله کله میاصب غصه کولو دپاره ورته وئیل چې:

“مړه کېښنه نالائقه!” خو نه به غصه کېدو... وئیل یې چې بیا بچو ورله کله انټرنیټ برابر کړو... نو د سحر مونځ نه به یې مخکېنې ایکسپریس نیوز کتل...

د میا صېب د انگلش په اړه شمس السلام صېب هم ډېر حېران وو چې ده په انگلش دومره څنگه عبور حاصل کړی وه... بیا یې وئیل چې زما په کوڅه کېنې هم د میاصب یو څو ملگري وو، چې کله به میاصب راغی نو بیا به هغه ټول ورته راغونډ شول او گپ به مو ورسره لگول... وئیل یې چې میاصب ډېر باهمت انسان وه... دا به په سائیکل باندې کلي ته تلو راتلو... تر ډېر وخت پورې میاصب په سائیکل گرځېدو...

وئیل یې چې “اوس مونږ ملگري چې راغونډ شو، نو د میاصب کمی په کېنې ډېر محسوسه وو...” د دې خبرو په لړ کېنې میا عادل نثار صېب د میاصب یو عادت بیان کړو چې د ناشستې حلوه یې ډېر خوښه وه... اکثر چې په گاډو خرڅیږي نو دې له به او درېدو او حلوه به یې ترې خوړه... شمس السلام صېب راته یو “نایي” په گوته کړو چې کله به میاصب هغه ته په زمکه کېښناستو خپل وېښته به یې پرې سمول... او اوس هم چې زه کله په هغه لار را تېر شم او هغه نایي ته وگورم نو

◇ حاجي گل زاده صېب:

د میاصېب د وړو کوالي ملگره وو... د عمر په لحاظ ترې میاصېب لږ شان مشر وه. حاجي گل زاده صېب او میاصېب په یو سکول کښې زده کړه کړې، خو د سکول د جماعت په نزد میاصېب ترې یو څو جماعت مخکښې وه. حاجي گل زاده صېب هم د میاصېب مقصدي ژوند په اړه راته یو څو خبرې او کړې... وئیل یې چې میاصېب د مذهب په میدان او د سیاست په میدان کښې ډېر مخکښې وه... میاصېب یو نر پښتون او پوخ تبلیغي سره وه او زموږ په کلي کښې یو معزز تبلیغي وه... زموږ به یې ډېره رهنمایي، اصلاح کوله... وئیل یې چې میاصېب دومره همدرد انسان وه چې په چا به څه تکلیف وه نو هغه به وئیل نه میاصېب به ترې خپله پښتنه کوله چې څه حال دے؟ حاجي گل زاده صېب په خپل کلي کښې یو وړو کي شان د دوايي (مېډېسن) دکان دے نو وئیل یې چې زما کله په ښار کښې دکان وه نو چې میاصېب به کله سکول ته تلو نو هم به راسره ملا وېدو او چې کله به د سکول نه فارغ شو نو هم به راسره ملا وېدو... بیا چې کله کلي ته راغلم نو شپې به راسره تر ناوخته پورې ناست وه، گپ به مې ورسره لگول. د دې خبرو سره حاجي گل زاده صېب لږ ژرغونې شاني شو...

ماته میاصېب را یاد شي... د شمس السلام صېب سره د تفصیلي خبرو نه پس میاصېب نثار صېب زموږ ملاقات بل ملگرې سره او کړو.

د حاجي گل زاده صېب دې يوې خبرې زما هم طبيعت لږ گډوډ کړو چې مياصېب د هيرولو نه وه، خو مونږ په زوره هېر کړو، واقعي چې مونږ څو څو ځله کوشش وکړو چې مياصېب هېر کړو خو مياصېب نه هېرېږي د هغه يوه يوه خبره رايادېږي... دې خبرو په مينځ کې ميا عادل نثار صېب وئيل چې مياصېب څنگه په هسپتال کې به مونږ ته وئيل چې ماله فلانې شې راوړئ نو هم داسې به يې «حاجي گل زاده صېب» ته فون وکړو او لکه د رور په شان به يې ورته ووئيل چې راځې نو ماله در سره کهير يا فرني راوړه...

حاجي گل زاده صېب وئيل چې مياصېب دومره ساده او دومره اعتمادي انسان وه چې ماسره به ناست وه او جينکو به ورته فون او کړو او تر ډېر وخته پورې به ترې سوالونه تپوس کول. حاجي گل زاده صېب د زړه نه ډېر کمزورې وه نور توان يې ونه لرل او د سترگو يې او بڼکې روانې شوې او مونږ ته هم دا مناسب بڼکاره نه شو چې زارې يادونه ورله را تازه کړو او په زخمونو يې مالگې او دوږو او دلته مو ورسره خپلې خبرې راغونډې کړې.

◆ منیجر عنایت الله صېب:

منیجر عنایت الله صېب چې په دې وخت کې په بینک کې د منیجر په توگه خپل خدمات ترسره کوي... منیجر عنایت الله صېب د مياصېب کلي وال هم دے او د ۴۰-۳۵ کلونو يې دوستانه هم ورسره وه... منیجر عنایت الله صېب وئيل چې زه او مياصېب د يو بل په طبيعت ډېر پوه وو او چې کله به ماته څه مسئله را پېښه شوه يا به مياصېب ته نو مونږ زړز يو بل سره ملاؤ شو او څه حل به مو ورته را ويستو... بيا يې د مياصېب سره د مينې په اظهار کې د خپلو خبرو وضاحت داسې او کړو چې:

”زما د بینک په اړه به مياصېب سره ډېر معلومات وو او مياصېب د تعليم په اړه به ما سره وو... چې کله به ما په محفل کې د تعليم په اړه خبرې کولې... نو خلق به راته حېران شول او راته به يې وئيل چې: «ته څه تعليمي اداره کېنې ملازم يې چې د تعليم په اړه دومره معلومات لري؟»

نو وايي چې:

”ما به د مياصېب حواله ورکړه چې دا هر څه ما د مياصېب نه زده کړي دي او کله چې به مياصېب په کوم محفل کې د بینک په اړه څه خبرې کولې نو خلقو به ترې په تعجب سره تپوس

تکليفونه هرڅه ترڅه وخت دپاره هېر کړل...
 منجیر عنایت الله صېب د میاصېب د تعلیم او د مطالعې په
 اړه دا وئیل چې زه او میاصېب به تر ډېر ناوخته پورې د
 میاصېب په حجره کښې ناست وو او خپله مطالعه به مو
 کوله... کله کله داسې شپې راغلې چې مونږ به تر سهاره پورې
 وینس وو او په خپله مطالعه کښې به مصروف وو... چې سهار
 به شو نو زه به خپل دفتر ته لاړم او میاصېب به خپل سکول ته
 لاړم... وئیل یې چې زه او میا صېب یوبل سره دومره نژدې وو
 چې زه به چې حکومت له طرفه کوم ځای ته (ټرینګ) ته لاړم...
 نو میا صېب ته به زما ځان معلوم و او میاصېب به چې په
 کوم ځای ته ټرینګ کښې و او نو هغه به ماته معلوم و... او
 صرف تردې پورې زما او د میا صېب معلومات محدود نه وو
 چې مونږ ته به دیوبل ځان معلوم وو؟ بلکې چې موقع به
 ملاوېده نو یوبل له به د ټرینګ ځان ته هم ورتلو.
 وئیل یې چې کله به د بینک له اړخه څه پروگرام و او په هغې
 کښې به د یار دوست اجازت هم و، نو ما به ځان سره میاصېب
 بوتلو... او چې د میاصېب به په کوم ځای کښې پروگرام و او
 د ملګرو اجازت به هم و، نو په هغې کښې به میاصېب زه ځان
 سره بوتلم او بیا یې وئیل چې د میاصېب د برکته ما ډېر ځیان
 ولیدل او چې کله به زما چهتي وه او لږ شان به بور شوم نو زر

وکړو چې:
 “تہ بینک کښې منیجر یې چې دومره معلومات در سره دی؟”
 نو وایې چې میاصېب به زما حواله ورکړه چې دا ټول معلومات
 ماته دیو ملګري نه ترلاسه کېږي.
 منیجر عنایت الله صېب د میاصېب یوه واقعه مونږ ته ذکر کړه
 چې:
 یوه ورځ زه او میاصېب په لاره کښې په داسې چاق چاق
 قدمونو تېز تېز روان وو، نو مونږ سره دریم ملګرې هم مل
 شو... نو د هغه ملګري زموږ تېز رفتاری ته پام شو نو راته یې
 وئیل چې:
 “هلکه څه هامته جامته روان وئ”
 نو په دې کښې ورته میاصېب ډېر بنائسته او د خدا ډک
 جواب ورکړو چې:
 “کسان گدھوں کو ہانک رہے تھے اور گدھے بچارے کسان کی وجہ سے ہینک رہے
 تھے”
 نو هغه خبره یې خدا پلو ته بوتله.

منیجر عنایت الله صېب وئیل چې ټوله ورځ د بینک په کارونو
 کښې او حسابونو کښې به ډېر سترې شوم... په اعصابو به
 مې بوج و، نو چې میاصېب سره به مې ملاقات وکړو نو هغه
 ستریا به مې بالکل ختمه شوه... او په گپ شپ به مو خپل ټول

به مې میاصېب ته فون او کړو چې راشه... که میاصېب به وزگار وۀ نو ضرور به راتلو... او که نۀ به وۀ او زگار نو ماته به یې ځائے پۀ گوته کړو چې ته هلته راشه.

د منیجر عنایت الله صېب نه مونږ ته دا معلومات هم تر لاسه شو چې په آخره کښې میاصېب په گلبهار علاقه کښې اکیډمي پراستې وه نو تقریباً یو کال به زۀ هلته سهار ورتلم ځان سره به مې پی شوده او ډوډی واخسته او هم هلته به مو پخه کړه او ناشته به مو او کړه... ده دې خبرې نه پس منیجر صېب لږ ژر غون شانې شو او آواز یې په مری کښې او نښتو او وئیل یې چې:

”کله هم چې زۀ د هغه اکیډمی پۀ لاره تېرېدم نو ورته نه گورم... ځکه چې ماته میاصېب او هغه زاړۀ وختونه رایاډیري او زړۀ مې خفه کېږي“

منیجر عنایت الله صېب وئیل چې یو ځل پۀ د سمبر کښې راته امیر عالم صېب چې د میاصېب زور ملگر ۀ د مے... فون یې راته او کړو چې زۀ د کوره لري یم ته اکیډمی ته ورشه او گوره میاصېب ناروغه د مے... نو زۀ زر اکیډمی له ورغلم... چې اومې کتل نو میاصېب بیمار وۀ او د فالج علامات پرې ښکاره وو ما زر تر زره ډاکټر ته بوتلو... او ډاکټر نه چې او زگار شوم نو خپل کور ته مې راوستو او حجره کښې مې ورته د هیتیر انتظام او کړو... دې نه پس بیا کور واله پۀ صحیح توگه

هسپتال کې داخل کړو او هم په دغه دوران کښې زۀ عمرې له لارم، چې د عمرې نه فارغ شو او په ائیرپورټ چې کوز شو نو د کور تلو نه مخکښې مخکښې زۀ میاصېب له هسپتال ته لارم نو طبیعت یې لږ شان ښه وۀ... بیا د دې نه څلور میاشتې پس بیا ناروغه شو او علاج لپاره یې پینډی ته بوتلو... د روژې میاشت وه او په روژه کښې زۀ د میاصېب تپوس له پینډی ته لارم ډېر خوشحاله شو میاصېب زما پۀ راتگ او وایي چې ډېرې د زړۀ خبرې یې راته وکړې او یو فهرست یې راته وښود... د خپل اوږد سفر د تلو نه مخکښې یې دا څۀ د لین دین فهرست وۀ.

د منیجر صېب پۀ دې خبرو سره زما پۀ زړۀ کښې یو درد را پورته شو سترگې مې د اوبنکو نه ډکې شوې او پۀ زوره مې ځان ټینګ کړو... او د میاصېب حوصلې ته حیران شوم...

د منیجر عنایت الله صېب د تفصیلي او گټورو خبرو نه پس د منیجر صېب زوی عامر صېب چې حاضر وخت کښې د دولسم جماعت زده کونکے د مے. عامر صېب هم د میاصېب پۀ اړه څۀ خبرې مونږ ته او کړې... عامر صېب وئیل چې میاصېب چونکه د چائیو ډېر شوقی وۀ نو مونږ خاص د میاصېب لپاره د (بجلی چینک) اخسترے وۀ چې دبجلی په زور به پۀ کښې چائے پخېدو... وئیل یې چې ما ترې څۀ وخت پورې پرهایي (ټیوشن) هم کړے

◈ امیر عالم صېب:

امیر عالم صېب (ريټائر پرنسپل) د ميا صېب په خاص ملگرو کښې د ميا صېب سره يې د ۱۹۸۸ء نه ياراننه دوستانه وه. امیر عالم صېب د ميا صېب په اړه مونږ ته ډېر ښه معلومات راکړو او د ميا صېب په اړه يې دا تاثرات لرل چې ميا صېب يو قناعت پسند، انسان وه د چا مال او پيسو ته يې زړه نه خوشحالول. صبرناکه شخصيت وه او په دوستۍ کښې صادق وه هر پردې بچې به يې خپل بچې گڼل... او د خپل وس نه زيات به يې پرې تعليم کولو پام کوو. وئيل چې ما سره به يې خپل د زړه څه نا څه راز وئيل او خپلې ډېرې قيصې يې زما زوی ته کړي... د دې وجه دا وه چې ما د خپل زوی چې (جواد خان) نومېږي د هغه د پړه يې (ټيوشن) لپاره يو ملگر سره خبره کړې وه خو هغه سره مې سمون رانغې. په دې وخت کښې چرته ميا صېب خبر شو و... او ماله راغې او راته يې وئيل چې زه به ستا زوی ته پړه يې (ټيوشن) کوم او هغه هم مفت.

ما ورته وئيل چې ستا خو خپله ډېر مصروفیات دي نوراته يې وئيل يې چې:

”زه ستا پکار رانشم او ته زما په کار رانه شې نو دا خو دوستي

وه او يو ځل يې ماته د انگلش ټسټ راکړو نو زما خط خراب وه، کله چې ميا صېب له ما خپل ليکل يورپو... نو ميا صېب څنگه زما ليکل او کتل نوراته يې وئيل چې: ”دا خو درله زه په غور سره نه گورم“

ما وئيل ولې؟

وايي: ”دې ليکلو ته خو دې او گوره (D) له دې خيټه ډېره راويستي ده“ د ميا صېب د خط په اړه هم ډېر مهارت لرلو.

عامر صېب بيا يو بله واقعه راته وئيله چې ميا صېب به زمونږ کور ته راغلو... زمونږ کور مخې ته به يې خپل موټر سائيکل او درولو نو ما به ورته وئيل چې: (سرزه به يې کور ته دننه کړم)

نوراته يې وئيل چې:

”ما ورته داسې تالا اچولې ده چې د چا پلار يې هم نه شي بوتلې“

چونکې زه او ميا عادل نثار صېب د منيجر صېب کور ته تلي وو نو ميا عادل نثار صېب راته هغه تالا په خپل موټر سائيکل پورې تړلې وښوده.

منيجر عنايت الله صېب په دې يوې خبرې خپلې خبرې راغونډې کړې او په ډېر سوخت سره يې وئيل:

”مونږ د ميا صېب کمي ډېره محسوسوو ---!!!“

رورولي نه شوه“

نو وئیل یې چې بیا یې زما زوی ته پرهایې (تیوشن) شروع کړو
نو میاصېب به ځکه زما زوی ته خپلې ډېرې قیصې کولې...

امیر عالم صېب د خپلو د خبرو وضاحت کښې دا خبره را په
ډاگه کړه چې زه به کله کور کښې یواځې وم یا به مې زړه تنگ
شو نو میاصېب ته به مې فون وکړو چې ځان زرا رسوه راله...
میاصېب به ما کله کله کور ته هم شپې له راوستو او ماسره یې
کافي شپې کړي دي.

د امیر عالم صېب د خبرو په لړ کښې دا خبره هم واضح شوه او
بلکه د نورو ملگرو او زامنو نه هم دا خبره ثابت شوې چې د
میاصېب د سي-ایس-ایس ډېر ارمان وو. امیر عالم صېب
وئیل چې په خپلو بچو یې کوشش کړی خو قسمت ته منظور
نه وه... وئیل یې چې میاصېب یو ورځ زما کور ته راغی څهرې
نه یې د خفگان اثرات معلومېدل. ما ترې تپوس وکړو چې
میاصېب ولې خفه یې؟

راته یې وئیل چې زما مشر زوی میا راشد نثار خو KMC ته
لاړی.

«نو ما ورته وئیل چې خوشحاله پرې شه کنه؟»

وئیل یې چې:

«زما ارمان وه چې زه پرې C.S.S وکړم»

امیر عالم صېب وئیل چې بیا یې وخت په وخت د خپلو بچو نه
هم د سي-ایس-ایس هغه ارمان قطع شو... نو بیا یې زما زوی
جواد خان ته ملا او ترله چې دا به د سي-ایس-ایس دپاره
تیاروم خو د هغه نه هم نا امید شو... خو د میاصېب د اسي-
ایس-ایس ارمان په زړه کښې په غورځنگ وه.

بیا څه وخت پس یې د سي-ایس-ایس دپاره اکیډمی هم
پرانسته خو د میاصېب په طبیعت د سي-ایس-ایس شوق لرلو
والا شاگرد ورته ملاؤ نه شو. د امیر عالم صېب د دې خبرې نه
پس ماته خپل ارمان لکه د مجرم او درېدل چې زما خپله ارمان
وه چې زه دې د میاصېب په ژوند افسر شم... خو مرگې ډېر ظالم
دے په چا رحم نه کوي، خو بیا هم میاصېب چې ماته کومه
لاره سمه کړې وه په هغې زه خپل منزل کوم لکه د دې شعر په
معنی چې:

موت آگي نه هو مرے ذوق امید کو

مرومیوں میں کیف سا پانے لگا ہوں میں

د میاصېب نه محروم خو شوم خو ده هغه رابندولې هر څه نه د
ژوند رڼا او خوند اخلم...

امیر عالم صېب ډېر د سوخته او د غم ډکه خبره وکړه چې:

«په میاصېب خو بچي یتیمان شول خو د میاصېب ملگري یعنی

مونږه هم د یو ښه دوست نه محروم پاتې شو.»

بې ورسره هم وئيل چې:
 «که بالفرض زه دا کتاب اوليکم، نو ماته به په پاکستان کښې ژوند تېرول گران شي... که زه ترې لار شم نو زما بچو ته به ژوند گران شي».

امير عالم صېب سره بيا د سي-اپس-اپس په اړه څه خبره راغله نو چونکه ما سره ميا عادل نثار صېب هم موجود وۀ نو ميا عادل نثار صېب ووئيل چې:

«مونږ به چې کله کور کښې څه مرمت کول نو ميا صېب به راته وئيل چې: څه دپاره دومره خرچه کوي؟ سي-اپس-اپس وکړئ ښۀ ښايسته تيار کور به درته ملاؤ شي، نو وايي ډېر ارمان يې وۀ د سي-اپس-اپس»

امير عالم صېب وئيل چې مياصېب دوه ځل د سي-اپس امتحان ورکړۀ وۀ د اول ځل انټرويو خو مونږ مخکښې ذکر کړۀ... دويم ځل باندي امير عالم صېب وئيل چې په پرچو کښې يې ښۀ نمبرې راغلې وې، خو په انټرويو کښې ترې سوال غلط شوم وۀ، نو مياصېب ورته وئيل چې تاسو سوال سم کړئ زه به جواب درکړم. نو د دې د وجې ميا صېب بيا په سي-اپس کښې ناکامه شوم وۀ. نو ده دې ناکامتيا دوجې د مياصېب په ذهن کښې دا خلا پيدا شوې وه چې مانه به يو شاگرد هم نالاتق نه پاتې کېږي. په خپلو پيسو او په خپل

امير عالم صېب يو ډېره خوندوره خبره وکړه چې مياصېب د خپلې مرضي مالک وۀ... مياصېب به چې کله څه خبره وکړه او زه به پرې پوهه شوم چې زما د خبرې گنجائش په کښې نشته نو بيا به زه د مياصېب مخې له نه ورتلم... دې کښې به ځينو ملگرو وئيل چې:

«امير عالم: ميا صېب وران کړۀ دۀ خو په دې کښې اصل خبره دا وه چې زه د مياصېب د دوستانې نه نۀ شوم صبريدۀ».

امير عالم صېب د مياصېب د قناعت پسندۍ په اړه راته يو عجيبه قيصه وکړه چې يو ځل مياصېب څه دوايي اخستله نو پيسې يې پکار شوې... خپلې پيسې ترې کور پاتې شوې وې ما پيسې راغۀ چې د څومره پيسو دوايي پکار وه هومره پيسې رانه طلب کړې نو ما ورته اضافي پيسې ورکړې نو واپس راکړې چې زما دومره نه دي پکار.

نو بيا زه په کور نه وم او مياصېب راغله وۀ او پيسې يې کور پرېښې وې.

نو تر دې حده پورې به مياصېب فضول خرچي نۀ کوله.

بقول امير عالم صېب «چې مياصېب به په کتابونو او اخبارونو ډېره خرچه کوله»

امير عالم صېب په دې خبرو هم مونږ ته رڼا واچوله چې:
 «مياصېب ويل چې زه ترهگري، خلاف يو کتاب ليکم خو دا به

کوله راز به يې په راز ساتلو. سپک لمن انسان نه وو. امير عالم صېب هم د مياصېب د چائيو په اړه ووئيل چې چائو چيني هرڅه به يې ځان سره گرځول نو ما به ورته کله کله وئيل چې «زما کور ته راځي نو دا شيان ځان سره مه راوړه. زما کور کبسي باور چې خانه شته. څه دې کار وي ماته وايه زه به درله پخوم» او بل دا چې مياصېب زما کور ته هډو پردې کور ويلې نه وه چې رابه غلو نو راته حکم به يې کول چې نن دا شې پوخ کړه زما پرهيز دې دا راوړه... بيا يې وئيل چې: يو ځل مې کور ته شپې لپاره راوستو او ورته مې ووئيل چې داسې ذاتي مشوره در سره کوم... نو په دې وخت کبسي ورته د کور نه فون راغی نو اول يې ورته په فون ووئيل چې زه نه شم درتله، نو خبره داسې سنگينه شانه وه، نورانه روان شو او راته يې وئيل چې «سبا به گپ لگوو» نو بيا مونږ هغه مشوره د غرمې وخت کبسي وکړه.

امير عالم صېب وئيل چې په دې ۳۰-۳۵ کالو کبسي مانه ميا صېب صرف دوه ځل خفه شو.

امير عالم صېب خپلې خبرې په دې سو درد نه ډک لفظونو کبسي راته ووئيل چې:

«هره شپه هر ساعت راته مياصېب نېغ او دريري او ژړا راشي»

د مياصېب د ټولو ملگرو سره د ملاقات او د هغوی د

کوشش به زه هغه تعليم سره مخ کوم او د تعليم په اړه مونږ ځای په ځای خبره کړې چې مياصېب به خلقوله په خپله خرچه داخله کوله.

امير عالم صېب وئيل چې: زه د مياصېب په طبيعت باندې دومره پوهه وم چې يو ځل مياصېب څه لانجه وغېره کړې وه نو ماله کور ته راغله او په غصه وه او راته يې ووئيل چې:

«زه ريتارمنت اخلم»

چونکه زه خو پرې پوهه شوم چې سره غصه دې نو ما ورته ووئيل چې:

«اوس په آرام او دده شه خوب وکړه سهار به درخواست وليکو او دواړه به لاړ شو استعفی به واخلي»

چې سهار شو نو غصه يې سره شوې وه نو هغه د استعفی اخستلو لانجه ختمه شوه.

وئيل يې چې: مياصېب ډېر نر سره وه کله چې به مياصېب سره مېلمانه وو او زه به کور کبسي نه وم، نو زما زوی (جوادخان) ته به يې آواز وکړو چې د حجرې دروازه خلاصه کړه ماسره مېلمانه دي او وئيل يې چې تر دې حده پورې مونږ يو بل سره جوړښت درلود چې ما به ذاتي مشوره چې رور سره هم نشو کولې مياصېب سره به مې کوله. او د دې وجه هم دا وه چې مياصېب امانت دار سره وه او ديو خبره به يې بل چاته نه

◆ استاد منصف خان صېب:-

حاضر وخت منصف خان صېب د هائي سکول استادۍ په څوکۍ ناست خپل فرايض انجام ته رسوي. منصف خان صېب د مياصېب کلي وال هم دے او ملگرے هم... بقول منصف خان صېب چې ۱۹۸۷-۸۸ نه زما او د مياصېب ياري دوستي ده. منصف خان صېب د مياصېب په ژوند مونږ ته رڼا واچوله وئيل يې چې زه د مياصېب په شخصيت او په اخلاق چې څومره هم خبرې او کړم نو دا به داسې وي لکه په اوږو کښې د مالگې برابر... مياصېب يو ښه پلار، ښه رور او ښه دوست وۀ ما نه په دومره وخت کښې يو يا دوه ځل خفه شوے وي او خفگان به يې هم داسې وۀ چې گهنټه پس به مونږ گپ لگول وئيل يې چې ما به کله ډېر غصه کړو، نو ماته به يې اندازه د تندي نه اولگېده... ډېر په سخته به غصه کيدو او زما د مياصېب سره څو څو ځل ترانسفر يوځاي شوي او هغه هم په يوځاي کښې... وئيل چې ما د مياصېب نه ډېر څه زده کړي کله چې به مياصېب گډېدو نو ما به ورته پوره غوږ کښودو زه به مياصېب ته ډېر حېران وم چې مياصېب د الفاظو ذخيره د کوم ځاي نه ياده کړې ده. وئيل يې چې کله به زه مياصېب سره ملاؤېدلېم نو زيات تر به منيجر عنايت الله صېب په حجره کښې زمونږ ملاقات

مياصېب په ژوند تاثرات او مياصېب سره د مينې د اظهار په لږ کښې ماته د اکرام الله گران بابا دا شعر رايايد شو چې:
د گران په قبر که و انښه زرغون شي
ياران ژوندي دې وي صحبت دې نه مري

کېدو... او چونکه پخوا به موبائیل نه وه نو زما د میاصېب سره په ښار کښې د حاجي گل زاده صېب په دکان کښې ملاقات کېدو. وئیل چې زه صرف یو ځل په ۱۹۹۱ء کښې د میاصېب سره د ذاتي هلو ځلو په لړ کښې اسلام آباد ته چکر له تلې وم.

وئیل یې چې میاصېب به کله استاذانو ته څه تړینګ ورکول نو په هغې کښې به زه هم موجود وم او خپله زده کړه به مې ترې کوله چونکه میاصېب په انګلش کښې ډېر ماهر وه نو ما هم ترې په ۱۸-۲۰ کالو کښې ډېر انګلش زده کړو او میاصېب به ماله پرې باقاعدہ شاباسی هم راکول. منصف خان صېب د میاصېب د ګپ په اړه و وئیل چې:

«د میاصېب ګپ به هم زموږ دپاره سبق وه او په هغې کښې به ترې هم موږ خپله زد کړه کوله».

بیا یې وئیل چې:

«زه اوس هم په سکول کښې نورو استاذانو ته د میاصېب ذکر کوم» چونکه میاصېب خو یو ملنګ انسان وه نو منصف خان صېب د میاصېب د سادګۍ په اړه راته و وئیل چې:

«کله به په کوم محفل کښې میاصېب ناست وه او په هغې کښې به داسې افسران هم ډېر تکبر سره ناست وه... خلقو ته به د میاصېب د لباس او حلیې نه داسې معلومېده چې دا چرته

داسې تبلیغې وغېره دے خو چې کله به میاصېب خپلې خبرې شروع کړې نو ټول محفل به ورته ګوته په ځله شو چې دا څومره عالم فاضل انسان دے»
وئیل یې چې:

«زما د ایم ایډ په امتحان او زد کړه کښې ۷۰ فیصده د میاصېب مدد وه. ددې وجه هم دا وه چې ما به میاصېب په قلاړ نه پرېښود. ځای به مې ورسره وټاکل چې سبا به په کوم ځای کښې کېښو چې کلاس واخلو، چونکه موبائیل به نه وه نو میاصېب به ځای راوښودو چې:
«فلاني ځای کښې به کېښو».

نو په داسې طریقې به ترې ما خپله زد کړه کوله.

منصف خان صېب وئیل چې د میاصېب مرګ زموږ ډېر څه خراب کړل زموږ ماشومان هم د میاصېب د علم نه محروم پاتې شول. وئیل یې چې میا صېب به زما بچو ته پر هائي (ټیوشن) کول، نو ما به ورته د پیسو وئیل چې پیسې درکوم خو میاصېب به نه اخستې. یو ځل مې ډېر پرې غصه کړو نو راته یې و وئیل چې:

«د خپلو بچو نه څوک پیسې اخلي؟»

ما ورته و وئیل چې:

«هغه خو سمه ده خو ته خو غریب سرے یې زما بیا هم گزاره

کېږي)) خو مياصېب به پۀ دې خفه کېدو.

وئيل يې چې ((د مياصېب دا منظر رانه نه هېرېږي چې پۀ اول
خل د بيمارۍ نه لږ ښۀ شوۀ وۀ... زۀ سره د خپلو بچو تپوس له
لاړم، نو مياصېب مې اوکتل ډېر خوشحال شوم طمع مې ترې
پيدا شوه، خو مياصېب پۀ خبرو خبرو کښې پۀ ناسته داسې د
پرېشانۍ جوته او خوږه، نو زۀ ډېر خفه شوم)) د دې واقعي سره
منصف خان صېب په ژړا شو... او راته يې ووييل چې ((زۀ اوس
خپل کلي ((موسلې زمۀ)) ته هم نه ځم. کوم کوم ځاي کښې زما د
مياصېب سره ملاقات شوم هغه ټول ځايونو ته نه ځم))
منصف خان صېب د مياصېب سره د خپلې مينې اظهار پۀ دې
الفاظو سره اوکړو چې:

((زما والد صېب او رور مې وفات شو هغه زما دپاره غم وه خو
د مياصېب وفات د ټولې معاشرې غم دۀ))

د خپلو خبرو پۀ وضاحت کښې دا هم ووييل چې زۀ يې
دوستانې او مينې ته پۀ سلام شوم... وئيل يې چې:

((که د مياصېب پۀ ځاي زما زوی وفات شوم وۀ نو زۀ پرې
راضي وم... خو د مياصېب پۀ مرگ نه...))

الله پاک دې د مياصېب د ملگرو دا صحبت تل آباد لري او الله
دې دوی له لوئې عمر ورکړي.

د مياصېب د ملگرو سره ملاقات نه پس د مياصېب زوی

ميا عادل نثار صېب زۀ ځان سره خپل کلي ته بوتلم او د
مياصېب په قبر مونږ حاضرې اوکړه څنگه چې د مياصېب د
ملنگۍ طبيعت وۀ هم داسې يې قبر کچه وۀ... د مياصېب قبر
ته مې کتل ژړا راغله او د عبدالرحمن بابا دا اشعار مې ميا
عادل نثار صېب ته ووييل چې:

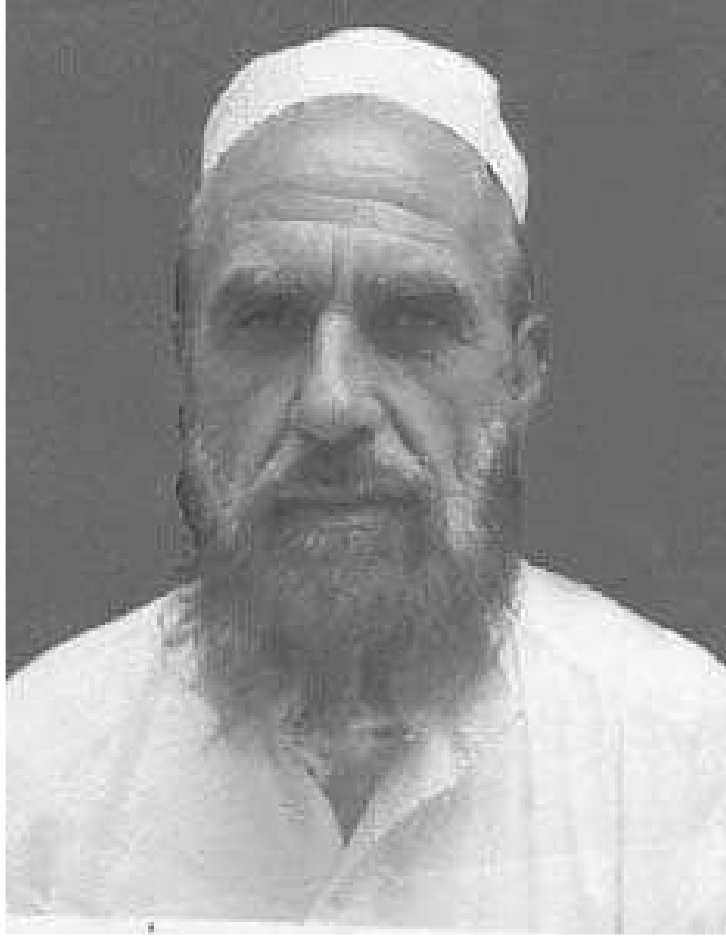
دوباره دې راتلۀ نشته په دنيا
نن دې وار دۀ که دروغ کړې که رښتيا

تېر ساعت پۀ مثال مړۀ د لحد دۀ
مړې چا دي ژوندي کړې پۀ ژړا

بيا ميا عادل نثار صېب ځان سره روان کړم او يو دکان په پلو
يې بوتلم او راته يې اوبندو چې دې دکاندار سره به مياصېب
تر شپې ناوخته پورې ناست وۀ.

الغرض دا ټول گډوډ واقعات، لطيفې ما د دې دپاره
اوليکلې، چې زما په خپله حافظه باور نشته او بله دا چې په
دې خبرو کښې ما تر خپله حده پورې رښتین ولي ليکلې...
او اميد دۀ چې ان شاء الله په دې خبرو کښې به ما د چا دل
آزاري نه وي کړي او محض په دې خبرې ما د مياصېب سره د
خپلې سپېڅلې مينې اظهار کړۀ دۀ.

زۀ خپلې خبرې راغونډوم او په اخر کښې د خپل ارمان باره
کښې به د خپل معزز استاذ او د گورنمنټ کالج د اردو

چيرمئين خالد سهيل ملك صېب ديو مقالې حواله ليكم،
چې دا زما د زړه ارمان وه او حقيقت د مې دا به تر ډېر وخته
پورې هم داسې وي... هغوی وايي چې:
((خواب دکھانے والے نے خواب دکھائے۔ لیکن تعبیر نہیں بتائی))

خپلو ټولو استاذانو او خپلو خوږو ملگرو سره د خپلې
بې کچه مینې اظهار

16. get	got	got, gotten	getting	gets	get
17. run	ran	run	running	runs	run
18. walk	walked	walked	walking	walks	walk
19. eat	ate	eaten	eating	eats	eat
20. fly	flew	flown	flying	flies	flight
21. flow	flowed	flowed	flowing	flows	flow
22. try	tried	tried	trying	tries	trial
23. die	died	died	dying	dies	death
24. Kill	killed	killed	killing	kills	death
25. break	broke	broken	breaking	breaks	breakage
26. take	took	taken	taking	takes	take
27. give	gave	given	giving	gives	gift
28. fall	fell	fallen	falling	falls	fall
29. say	said	said	saying	says	saying
20. tell	told	told	telling	tells	tell
31. win	won	won	winning	wins	win
32. lose	lost	lost	losing	loses	loss
33. sing	sang	sung	singing	sings	sing
34. drop	dropped	dropped	dropping	drops	drop
35. open	opened	opened	opening	opens	opening

دا نوټس میا صیب مونږ ته په نهم جومات کښې را کړې وو، چې تردې دمه ماسره محفوظ دے.

(محمد طاهر عابد طائر)

GUARANTOR

For Students:- Chairman/Head of Institution
For General Public:- Public Gazetted Officer of Federal/Provincial Government

I certify that Mr. Muhammad Tahir is known to me, I will be responsible for loss of books/reading material or any violation of library rules by the above should stated member

Name: Mian Nisaruddin
Designation: V. Principal
Department: Education
Phone:- 0333 9894860
Address:- Vil. d. P.O
Musazai Peshawar,

Signature & Stamp
Principal
Centennial Model
High School Peshawar City.

GS&P.NWFP--1447--Archives-50000--21.5.2008--(15)--Archives Muzungu City

دا هغه لیک دے چې میا صیب ماته په کال ۲۰۱۲ء کښې دستخط کړے وو... بیا مې د عبدالرحمن بابا کتب خانې انچارج حاجي صفر خان صیب په برکت په کال ۲۰۱۵ء کښې تر لاسه شو.

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**